

Gỗ Khô Truyện

Kiểm
phá
tài

©Đông Hy

Bạch Ngọc Sách

Mục lục

[Chương 1](#)

[Chương 2](#)

[Chương 3](#)

[Chương 4](#)

[Chương 5](#)

[Chương 6](#)

[Chương 7](#)

[Chương 8](#)

[Chương 9](#)

[Chương 10](#)

[Chương 11](#)

[Chương 12](#)

[Chương 13](#)

[Chương 14](#)

[Chương 15](#)

[Chương 16](#)

[Chương 17](#)

[Chương 18](#)

[Chương 19](#)

[Chương 20: Chuyện Xưa](#)

[Chương 21](#)

[Chương 22](#)

NGỘ KHÔNG TRUYỆN

Kim Hà Tại

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 1

Bốn người đi đến nơi này, trước mặt là một khu rừng rậm rạp, không còn đường nào khác.

“Ngộ Không, ta đói rồi, đi tìm chút gì ăn đi.” Đường Tăng ngồi chễm chệ trên một tảng đá lớn, nói.

“Con đang bận, thầy không biết tự đi mà tìm à?... Đâu phải là không có chân đâu.” Tôn Ngộ Không tựa lên cây gậy của mình nói.

“Con bận? Bận cái gì?”

“Thầy không thấy hoàng hôn hôm nay rất đẹp sao?” Tôn Ngộ Không nói, đưa mắt nhìn về phía chân trời, “Chỉ khi con nhìn thấy cảnh này, mới có thể kiên trì ngày ngày đi về phía Tây đấy.”

“Con có thể vừa ngắm vừa tìm mà, chỉ cần không va trúng cây là được.”

“Lúc con ngắm hoàng hôn thì không làm gì khác!”

“Tôn Ngộ Không, huynh đừng như vậy, không được bắt nạt lão đầu trọc, huynh để thầy đói chết rồi thì chúng ta không tìm được Tây Thiên, không tìm được Tây Thiên thì lời nguyện trên người đệ mãi mãi không phá giải được đâu.” Trư Bát Giới nói.

“Hừ! Từ bao giờ đến lượt con heo nhà người lên tiếng vậy!”

“Huynh nói cái gì? Huynh nói ai là heo hả?!” “Không phải heo, là đầu heo! Hờ hờ...” Tôn Ngộ Không nghiêng răng cười lạnh.

“Huynh dám nói lại lần nữa xem!” Trư Bát Giới giơ cây đinh ba của mình lên toan xông tới.

“Cãi gì mà cãi chứ! Lão tử đây muốn ngủ! Muốn đánh nhau thì lăn xa một chút mà đánh!” Sa hòa thượng hét lớn.

Ba kẻ hung hăng nhìn nhau.

“Đánh đi đánh đi, đánh chết một đứa bớt một đứa.” Đường Tăng đứng lên, “Các con đều là ông lớn, ta đi tìm thức ăn cho các con, vậy được chưa? Tốt nhất để yêu quái ăn ta đi cho rồi, đến lúc đó các con khóc cho đã đi.”

“Đi nhanh đi, ở đó có nữ yêu tinh đang đợi thầy đấy.” Tôn Ngộ Không nói.

“Hà hà hà.” Ba tên yêu quái đều cười lạnh.

“Đừng tưởng ta đây rời khỏi các con là không được!” Đường Tăng quay đầu giơ nắm đấm về phía chúng, phui sạch bụi bặm trên người, rồi lại chỉnh lại quần áo, bắt đầu đi về phía khu rừng. Vừa cất bước, “roẹt” một tiếng, chiếc áo đã bị móc rách.

“Ha ha ha...” Ba tên kia liền ôm bụng cười, quên cả đánh nhau.

NGỘ KHÔNG TRUYỆN

Kim Hà Tại

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 2

Nơi đây là một khu rừng sắc tím, khắp nơi mọc toàn các loại thực vật kỳ quái với màn sương mù màu xanh dày đặc bao phủ quanh năm, càng đi sâu vào, dưới chân lại càng ẩm ướt, trên đầu lại càng âm u, cuối cùng, những tán lá cũng che khuất cả bầu trời, Đường Tăng lạc đường mất rồi.

“Hay thật, có nhiều sức sống thế này, nhiều sinh mệnh khác nhau quá!” Đường Tăng vui mừng nói.

“Đa tạ!” Có một giọng nói đáp lại.

Đường Tăng quay đầu lại, thấy một cái cây biết nói, trong đám lá màu tím lộ ra hai con mắt đang chớp chớp.

“Thật đáng kinh ngạc, ta thấy một con yêu quái, ta rất thích những thứ vượt ra khỏi lẽ thường, sinh mệnh quả nhiên là một điều vô cùng kỳ diệu, để ta sờ người một chút nha, tinh linh của đất.” Đường Tăng đưa tay ra, thích thú sờ lên thân cây.

Trên thân cây tiết ra chất dịch màu tím, sờ lên vô cùng trơn trượt.

Cây rất thoải mái khi được sờ, hàng ngàn hàng vạn tán lá của nó cũng thoải mái mà lay động.

“Ôi, mấy vạn năm không ai sờ ta rồi, trước đây... chắc là mấy ngàn năm trước, có một đám khỉ suốt ngày chơi đùa trên thân ta, sau này không biết chúng đã đi đâu hết. Lúc đó ta còn chưa có mắt, chỉ có thể cảm giác

được có rất nhiều sinh linh động đậy được nói chuyện, ca hát ở bên cạnh, ta không thấy được, cũng không động đậy được, nhưng ta rất hạnh phúc. Bây giờ cuối cùng đã mọc mắt rồi. Nhưng lại không biết chúng đã đi đâu, không biết đi đâu rồi.”

“Chúng chết rồi.” Đường Tăng nói.

“Chết? Chết là cái gì?”

“Chết chính là cái gì cũng không nhìn thấy được, không nghe được, không cảm nhận được, không suy nghĩ gì được, giống như người khi còn chưa sinh ra vậy đó.”

“Không, không muốn chết! Cũng không muốn sống cô độc.”

“Người có thể sống được rất lâu, người còn chưa có tay, chưa có chân, sau này sẽ mọc ra hết đấy”

“Ta mất mười vạn năm mới mọc ra mắt, ta không thể chịu được sự chờ đợi dai dẳng như thế nữa, bây giờ ta muốn được sờ thử đồng loại xung quanh mình, sờ thử người, trên người người có mùi khiến cho ta say mê.”

“Lâu lắm rồi ta chưa có tắm rửa. Đúng rồi, người không có miệng, dùng cái gì để nói chuyện vậy?”

“Ta dùng cái này.” Quái Thụ rung rung cành cây trước mặt nó.

Trên đó có một cái miệng người.

“Đây không phải của bản thân người.”

“Đúng vậy, ta nhặt được đấy, ba trăm năm trước có một người bị ăn ở đây. Chỉ sót lại cái này thôi, ta dùng chất dịch có thể nuôi dưỡng vạn vật của mình giữ cho nó không bị phân hủy, lại mất thêm mấy chục năm mới mọc ra cành để nhặt nó.”

“Nhưng vậy không hay lắm, người đầu cơ trục lợi, không phải của người thì phải trả về nơi nó thuộc về.”

“Người không muốn biết người đó vì sao lại bị ăn mất sao?”

“Là vì thấy được người đúng không?”

“Đúng.”

Đường Tăng chợt phát hiện chân mình không biết đã bị những sợi dây leo quấn chặt từ bao giờ.

Sau lưng hắt vang lên tiếng khóc than trầm thấp, Đường Tăng người thấy một mùi tanh tươi phun lên cổ mình, nhưng hắt không cách nào quay đầu lại.

“Để đôi tay của hắt lại cho ta, ta thích đôi tay này.” Quái Thụ nói.

“Cái người khác ăn thừa lại mà người cũng lấy, làm yêu mà làm thành kiểu như người, nếu là ta thì đập đầu chết quách luôn cho rồi.” Đường Tăng nói.

“Nếu ta có đầu, ta sẽ suy nghĩ lại.”

Một đôi vuốt đặt lên vai Đường Tăng.

Quái Thụ nói: “Đợi đã, ta còn muốn nói một câu cuối cùng với hắt, sau khi ta có cái miệng này, đây là người đầu tiên nói chuyện cùng ta. Ta rất có hứng thú muốn biết diễn biến tâm lý của một kẻ bị ăn sẽ ra sao.”

“Người lấy đầu ra lắm lời thừa thãi vậy? Chết sớm siêu sinh sớm, ta đây không thêm sợ.” Đường Tăng nói, “Người muốn nghe câu nói cuối cùng của ta thật à?”

Quái Thụ đứng đưa tán lá.

“Được thôi.” Đường Tăng hít sâu một hơi, đột nhiên hét lớn: “Cứu-ta-với.”

NGỘ KHÔNG TRUYỆN

Kim Hà Tại

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 3

“Sư phụ lại kêu cứu kìa.” Trư Bát Giới nói.

“Kệ lão đi, lúc nào vậy, chơi hoài không chán.” Tôn Ngộ Không vừa ngấm xong màn sương đêm, lấy một cái chân giò từ trong ngực ra ăn.

Trư Bát Giới nhìn chăm chăm: “Huynh đang ăn cái gì đó?”

“Giò heo.”

“Ta-bóp-chết-huynh!!!” Trư xông đến, ôm chặt con khi kia.

“Ừ.” Sa hòa thượng đang mơ trở mình dậy, “Chém... chém chết hẳn đi...” rồi lại ngủ tiếp.

Trong rừng.

“Người đã kêu mười bảy câu rồi. Ta chỉ cho người nói một câu thôi mà.” Quái Thụ nhìn chăm chăm vào Đường Tăng. “Sao người lại chảy nước vậy?”

“Thụ gia gia, thật ra ta rất sợ. Ta vẫn còn trẻ, mới sống được có hai mươi mấy năm.”

“Người sống hai mươi năm đã có tứ chi ngũ quan, ta đây sống mấy chục vạn năm mới có được đôi mắt, vì sao vậy?”

“Làm người phải trải qua mấy trăm lượt luân hồi mới tu được một kiếp, thời gian chờ đợi của ta không ít hơn người đâu, để cho ta sống thêm mấy trăm năm nữa đi.”

“Nếu ta thả người, người sẽ rời khỏi ta, ta chỉ còn một mình, không được.”

“Ta không đi, ta lấy danh nghĩa đại đồ đệ Tôn Ngô Không của ta ra thề, cả đời sẽ ở lại đây cho đến khi người chết... Vị đẳng sau đừng có liếm ta nữa có được không? Ta dơ lắm đấy.”

“Tôn Ngô Không? Hình như từng nghe qua, uầy, quên mất đi nhiều thứ thật đấy, người còn có đồ đệ cơ à?”

“Đúng đấy, nhị đồ đệ Trư Bát Giới của ta rất mập mạp.”

“Vậy người kêu thêm mấy tiếng nữa đi.”

“Sư phụ đã kêu một trăm ba mươi tư lần rồi.” Trư Bát Giới nói, “Huynh còn không đi chặn miệng lão lại đi?”

“Gọi gia gia trước đi.” Tôn Ngô Không nói.

“Huynh mơ đi... Ấy da! Có giỏi thì huynh nhấc chân ra khỏi lưng ta rồi chúng ta đánh tiếp!”

“Đánh ra thế này mà còn chưa phục? Ta không tin là không trị được người!”

Bình bình chát chát. #\$\$%%##\$%^&

Trong rừng.

“Hèm, có thể cho ta uống ngụm nước rồi mới la tiếp không?” Đường Tăng hỏi.

“Bỏ đi, có thể chúng bỏ chạy lâu rồi.”

“Đợi chút, hình như ta nghe thấy tiếng đánh nhau.” Quái thú phía sau nói.

“Đúng, đúng, chắc chắn là hai tên đồ đệ của ta đang đánh nhau đấy.” Đường Tăng nói.

“Mặc kệ, ta ăn người trước, xong rồi đi tìm chúng sau!”

“Đừng mà, các người sao lại thế chứ, cùng nhau ngồi xuống bàn luận triết học tốt biết mấy, hay là ta ra câu đố cho các người đoán nha. ‘Hoa sen khi chưa ra đời là cái gì?’”

“A!” Đột nhiên Quái Thú và quái thú kêu lên một tiếng, dần dần biết thành một làn khói trắng.

“Hả?” Đường Tăng hỏi: “Các người sao vậy, ngại quá, ta ra đề hơi bị khó.”

“Hoa sen khi chưa ra đời, vẫn là hoa sen.” Đột nhiên có giọng một cô gái cất lên.

Đường Tăng quay đầu lại, một nữ tử áo xanh đang đứng đó nhe răng cười hì hì, y phục trên người là dùng sợi cỏ bạc thật mảnh kết thành, lấp la lấp lánh.

“Nữ thí chủ thật xinh đẹp!” Đường Tăng nói.

“Thì ra người là tên hòa thượng háo sắc.”

“Không phải, không phải, chỉ là người xuất gia không thể nói dối thôi.”

“Nếu người không trọc đầu, chắc chắn sẽ có rất nhiều con gái thích đấy.”

“Chẳng lẽ dáng vẻ trọc đầu của ta không đẹp trai à?”

“Miệng lưỡi trơn tru, người làm sao mà tu được thành chánh quả vậy?”

“Ta tu hành không giống người khác, họ tu tiểu thừa, ta tu đại thừa, họ tu hư không, ta tu viên mãn.”

“Đại thừa? Chưa từng nghe qua.”

“Vì ta còn chưa nghĩ xong mà.”

“Ta chỉ nghe nói qua có một kẻ tên là Kim Thiên Tử nghi ngờ tiểu thừa Phật pháp, muốn tự mình tu ngộ. Kết quả tẩu hỏa nhập ma, bị đày vào vạ kiếp luân hồi.”

“Tại hăn ngu ngốc!”

Mặt nữ tử đột nhiên biến sắc: “Người có tư cách gì mà nói hăn?! Hăn chỉ cần một ngón tay cũng có thể đâm thủng trời cao, người chẳng qua chỉ là một tên phàm phu tục tử lạy lục van xin con yêu quái tha mạng như con chó mà thôi.”

“Đó là vì ta còn muốn sống, ta không thể che giấu ham muốn trong lòng mình được, như trong lòng ta yêu thích cái đẹp của cô, ngoài miệng sao có thể niệm tứ đại giai không được đây.”

“Người trần mắt thịt như người, sao biết được vạ vật tạo hóa, vẻ ngoài đều là hư ảo.”

“Heo nái cũng có con đẹp con xấu, cô đâu cần tự ti thế làm gì?”

“Người phạm sân giới! Nói dối không chớp mắt, tâm ý không tịnh, sao lại chạy đi làm hòa thượng vậy?”

“Trời đất thiên địa ơi, ai bảo số ta may mắn, vừa chào đời đã ở ngay trong miếu hòa thượng kia chứ.”

“Người không xứng luận Phật, khi này nghe người nói một câu kệ, còn tưởng người có chút đạo hạnh nên mới ra tay cứu người, không ngờ lại cứu phải một kẻ ngu ngốc, người mau cắt cho ta!”

“Cô nương nói thế này là không đúng, có câu sống chết do trời, nếu ta đây là một cao tăng, sao Phật Tổ lại không phù hộ ta, cần cô nhiều chuyện là gì?”

“Hứ! Đồ đầu trọc! Tức chết ta!”

Nữ tử đột nhiên xoay người một cái, gương mặt xinh đẹp liền trở nên xấu xí gớm ghiếc: “Nếu người chỉ là một thứ tầm thường, chi bằng để ta ăn người đi cho rồi!”

Đường Tăng buông tiếng thở dài: “Haiz, sao yêu quái nào trước khi ăn ta cũng đều nói nhảm nhiều vậy hả?”

Đúng lúc này, một bóng người lao vút tới.

Tất nhiên chính là Tôn Ngộ Không.

NGỘ KHÔNG TRUYỆN

Kim Hà Tại

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 4

Tôn Ngộ Không đi vòng quanh nữ yêu quái vừa bị y đánh ngất.

“Đầu trọc, xem ra thầy đúng là có sức hút đặc biệt với đám nữ yêu tinh nha! Lấy thầy làm mồi nhử quả là không sai chút nào, cứ thế này công đức của lão Tôn đây sẽ tích đủ nhanh thôi... Mà sao yêu quái đuổi theo thầy càng ngày càng xấu vậy hả?”

“A Di Đà tức không chết! Một cô nương xinh đẹp thế này mà con nói là xấu?” Đường Tăng nói.

“Xinh... xinh đẹp? Thầy xem cái dáng vẻ này, cũng gần giống lão Tôn đây rồi, hóa ra thầy thích kiểu thế này à?”

“Haiz, ảo ảnh vô tận, kính sáng tại tâm, người dùng mắt khi nhìn người, sao thấy được đẹp hay xấu chứ.”

“Ta khinh! Tuy mắt lão Tôn đây có hơi mờ, khi nổi gió bị rát nhìn không thấy mặt trời, nhưng cũng tại ở dưới mặt đất quá lâu nên bị thoái hóa thôi, sao thầy có thể cười nhạo khiếp khuyết sinh lý của người khác như thế hả? Tức điên lên một gậy đánh cho thầy thành gã què bây giờ! Giờ lão Tôn sẽ kết liễu tiểu mỹ nhân của thầy!”

Tôn Ngộ Không giơ Kim Cô Bổng lên. Lúc này nữ tử kia chợt tỉnh lại, vừa ngược mắt lên thì thấy Tôn Ngộ Không giơ gậy lên muốn đánh mình.

“Tôn Ngộ Không... huynh là Tôn Ngộ Không!”

Nữ tử lập tức nhào đến ôm chặt chân y: “Có phải huynh không, có thật là huynh không? Không phải ta đang nằm mơ đó chứ?”

Nàng ta ngẩng gương mặt xấu xí cực độ lên dùng ánh mắt dạt dào tình cảm nhìn Tôn Ngộ Không, nước mắt tuôn rơi.

Tôn Ngộ Không chỉ cảm thấy rùng mình, lục phủ ngũ tạng đều nhộn nhạo cả lên, nghĩ thầm trong bụng, không xong rồi, ma pháp gì đây, sao toàn bộ sức lực đều không cách nào dùng được thế này.

Nữ tử kia vẫn còn tiếp tục nói: “Huynh đến rồi, thật tốt quá, lại là một giấc mơ nữa sao? Nhưng ta đã mãn nguyện rồi, ta sống ở đây bao nhiêu năm, cũng chỉ vì nghĩ đến sẽ có một ngày huynh xuất hiện trước mặt ta, huynh được tự do rồi, cuối cùng huynh cũng được tự do rồi? Ta biết ngày này nhất định sẽ đến, không một ai có thể nhốt được huynh cả, vĩnh viễn không có... thật tốt quá... tốt quá...”

Nàng ta đã khóc không đến nói không thành lời.

Tôn Ngộ Không âm thầm vận nội lực, “vèo” một tiếng, nữ tử kia đã bay lên, đụng trúng một gốc cây lớn, gốc cây lớn bằng vòng ôm của hai người bị đụng đến phát ra tiếng.

“Hừ, tên yêu quái chết tiệt nhà ngươi, tưởng chiêu này đối phó được với lão Tôn à? Khóc? Khóc cũng vô dụng, lão Tôn đây xưa nay giết người chưa từng chớp mắt.”

Nữ tử kia ngã trên mặt đất, máu chảy ra từ khóe miệng, vẫn cố ngược lên nhìn Tôn Ngộ Không: “Huynh, huynh không nhận ra ta... Cũng phải, ta đã biến thành thế này, huynh không nhận ra cũng phải, nhưng ta trúng chú của Ngọc Đế, không thể quay trở lại dáng vẻ trước đây được nữa... ta là...”

Đột nhiên nữ tử kêu lên một tiếng thảm thiết, phun ra ngum máu tươi, đầu đón giã giữa trên mặt đất.

Đường Tăng buông một tiếng thở dài: “Haiz, chẳng lẽ cô cũng chịu lời nguyền, không thể nói ra bản thân mình là ai?”

Nữ tử nắm chặt đất cát trong tay, hiển nhiên đang đau đớn đến tột cùng.

“Đầu trục. thầy đừng có tin ả, yêu quái ta đây gặp nhiều rồi, chiêu trò gì cũng dùng được, tránh ra, để ta kết liễu ả.” Tôn Ngộ Không nói.

“Ta nào có cản trở con đâu, con đánh đi, sao không đánh?”

“Ta... thầy bảo ta đánh thì ta phải đánh liền hả, ta đợi lát nữa mới đánh.”

“A Di Đà hận không chết, trải qua hết thủy tội lỗi vẫn không chết được tâm.” Đường Tăng chỉnh lại chiếc áo đã rách tơi tả của mình, cất bước ra khỏi khu rừng, “Các người từ từ trò chuyện, ta không quấy rầy nữa. Ta muốn đi dạo quanh khu rừng xinh đẹp này, mong có thể gặp được một yêu tinh xinh đẹp như hoa...”

Hắn dừng lại bên gốc cây cổ thụ vạn năm, chậm rãi nói: “Không muốn chết, cũng không muốn sống cô độc. Mấy chục vạn năm chỉ vì ngày này sao?”

NGỘ KHÔNG TRUYỆN

Kim Hà Tại

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 5

Đường Tăng đi rồi, Tôn Ngộ Không nhảy lên cây, nữ tử đó vẫn đang lăn lộn trên mặt đất, y ung dung ngáp dài. Một lúc sau, nữ tử kia mới dần bình phục lại.

Tôn Ngộ Không: “Không phải ta thương hại ngươi, chẳng qua lão Tôn không giết người không có năng lực đánh trả. Giờ ngươi không sao rồi? Xuất chiêu đi.”

Y còn đang đưa chân mình trên cành cây, giống như không phải chuẩn bị chiến đấu, mà đang chuẩn bị ngủ trưa vậy.

Sắc mặt nữ tử kia vẫn còn trắng bệch, nhưng vừa thấy Tôn Ngộ Không, ánh mắt nàng ta liền lóe sáng, bên khóe miệng rớm máu còn khe mỉm cười.

“Huynh vẫn như cũ. Trước đây huynh... chính là như vậy, còn nhớ lần đầu chúng ta gặp nhau không, lúc đó... huynh cũng nằm trên cây, một cây bàn đào...”

“Gặp ma chắc, hôm nay ta gặp phải một con yêu quái bị thần kinh, đại thẩm à, ta chưa từng gặp ngươi qua, cũng chưa từng thấy cây bàn đào trông thế nào, người cứ ngoan ngoãn xuất bừa vài chiêu, sau đó ta dùng một chiêu đánh chết ngươi là xong, đừng lãng phí thời gian của đôi bên.”

“Huynh vẫn không nhớ ra ta là ai? Huynh... chẳng lẽ huynh đã quên hết những chuyện trước đây?”

“Bà lão ơi, đừng nhắc chuyện trước đây của bà nữa, bà nhận lầm người rồi, năm năm trước lão Tôn vừa được thả ra khỏi địa lao của Ngũ Nhạc Sơn, một lòng muốn giết vài con yêu quái, tích chút công đức để Thượng Thiên xóa bỏ những tội lỗi trước đây ta đã gây ra, nói không chừng còn được phong một chức thổ địa sơn thần gì đó, ai từng gặp qua người chứ.”

“Huynh nói gì? Ngũ Nhạc Sơn? Là Ngũ Hành Sơn mới đúng chứ? Xóa tội cũ? Huynh cũng nhớ việc mình đã làm, sao giết vài con yêu quái thì Thiên Đình đã tha cho huynh được?”

“Người đang nói gì đấy? Ta vốn là một con yêu hầu ở Hoa Quả Sơn, do bất kính với Thiên Đế nên bị giam vào ngục Ngũ Nhạc, bị nhốt suốt năm trăm năm, sau nhờ Ngọc Đế khai ân, nói chỉ cần ta có thể hoàn thành ba việc, sẽ xóa bỏ tội lỗi trước đây của ta, chuyện trước đây ta nhớ rất rõ, người từ đâu đến... gặp ma rồi, sao ta lại nói với người những việc này vậy.”

Nữ tử kia lộ ra thần sách kinh ngạc: “Sao lại... chẳng lẽ... ba việc họ muốn huynh làm là những việc gì?”

“Người phiền thật đấy, thôi được, để cho người được chết một cách rõ ràng vậy. Việc thứ nhất, muốn ta bảo vệ tên đầu trọc khi này đến Tây Thiên. Việc thứ hai, muốn ta giết chết bốn tên ma vương...”

“Bốn tên ma vương?!”

“Đúng vậy Tây Ngưu Hóa Châu Bình Thiên Đại Thánh Ngưu Ma Vương, Bắc Cô Lô Châu Hỗn Thiên Đại Thánh Kim Bằng Vương, Nam Thiện Bội Châu Thông Thiên Đại Thánh Mi Hầu Vương, còn một tên nữa, Đông Thắng Thần Châu Tề Thiên Đại Thánh Mỹ Hầu Vương!”

“Hả... Mỹ... Mỹ Hầu Vương?!”

“Thế nào, người biết hẳn à, việc thứ ba, đợi làm xong hai việc kia thì Thượng Thiên mới nói cho ta biết. Sao người lại khóc rồi?”

Nữ tử cúi đầu nức nở nói: “Đúng rồi, huynh đã quên hết tất cả, cũng quên mất chính mình rồi...” Nàng ta lại ngẩng đầu lên, “Nhưng có một chuyện huynh cần phải biết, huynh chính là...”

Nàng ta đột nhiên lại bị đau đớn, gần như ngất đi đến nơi.

“Haiz,” Tôn Ngộ Không nhảy xuống khỏi cây, “Thấy người đau khổ như vậy, ta làm chút việc tốt, giúp người giải thoát vậy, kiếp sau hãy làm hoa làm cỏ ven bờ, lay động theo gió, có phải tốt hơn một con yêu tinh sống lâu quá bị lẫn trí hay không?”

Nữ tử nhìn đau ngược đầu lên: “Ta sẽ không nhớ nhầm, ta nhớ hết thảy mọi chuyện, vĩnh viễn cũng không nhớ nhầm... Không ngờ, ta đợi năm trăm năm, lại đợi được chết trong tay huynh, rốt cuộc chúng ta vẫn không thể thoát khỏi lòng bàn tay của hã.”

Tôn Ngộ Không giơ gậy lên...

Gậy Kim Cô cứ thế lao vút lên không trung...

“Hây!” Y quét mạnh cây gậy vào gốc cây bên cạnh, quét ra một hình cánh quạt lan rộng mấy chục trượng trong khu rừng.

“Hôm nay gặp quý rồi, sao đánh mãi không được thế này?”

Y thu gậy Kim Cô trở vào trong tai: “Bỏ đi, hôm nay đột nhiên lão Tôn không muốn giết người, tha cho người một mạng.”

Dứt lời, y bỏ ra khỏi khu rừng mà không hề ngoảnh lại.

Y không thấy được nữ tử đứng phía sau hã đưa tay về phía y, ánh mắt bi thương nhưng lại đau đến nói không thành lời.

NGỘ KHÔNG TRUYỆN

Kim Hà Tại

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 6

Năm trăm năm dài lắm sao?

Chẳng có ký ức nào xuyên qua được nó.

Chẳng có thứ gì gọi là vĩnh hằng.

Chi bằng quên hết đi.

Trước đồng lửa, Đường Tăng và hai đồ đệ khác đánh vây quan chiếc nồi đợi canh sôi.

Tôn Ngộ Không chậm chạp bước ra khỏi khu rừng.

Đường Tăng ngẩng đầu lên: “Ấy, con về rồi? Mời ngồi.”

“Sao đột nhiên sư phụ khách sáo vậy, cứ như gặp người lạ ấy.” Sa Tăng nhú mày.

Ngộ Không không nói tiếng nào, ngồi xuống nhìn chăm chăm vào ngọn lửa.

“Ồ, con khi này hôm nay làm sao thế?” Trư nói, “À, ta biết rồi! Bị đánh ngu người rồi! Ha ha ha ha... ha?”

Hắn cười đến chảy cả nước mắt, chợt phát hiện những người khác không một ai cười.

“Không đúng.” Sa Tăng nói.

“Chỗ nào không đúng?” Bát Giới hỏi.

“Không biết, chỉ không hiểu sao đột nhiên có một áp lực vô hình trong không khí.” Cơ mặt Sa Tăng co giật, trán đổ đầy mồ hôi.

“Đúng, tất cả đều đúng, cái gì nên đến tự khắc sẽ đến.” Đường Tăng nói, hần nhìn thẳng vào Tôn Ngộ Không, “Con nói xem, có phải không? Đầu khi?”

Sắc mặt Tôn Ngộ Không sa sầm xuống.

“Ta không có giết ả.” Y nói.

“Một tiểu cô nương xinh đẹp thế kia, ta biết con sẽ không xuống tay được.” Đường Tăng nói.

“Ả đã nói cho ta biết tất cả rồi.” Tôn Ngộ Không nói.

“Ồ?” Đường Tăng nói.

“Ả đã nói ta là ai, cũng nói cho ta biết từng người một trong chúng ta là ai.”

“Ồ?” Đường Tăng nói.

“Ồ?” Trư Bát Giới nói, “Ả có nói cho huynh biết thật ra ta không phải một con heo không, ha ha ha ha ha...”

Tôn Ngộ Không bật nhảy lên, Trư Bát Giới vẫn đang cười lăn lộn trên đất.

Tôn Ngộ Không giơ gậy chỉ vào Đường Tăng: “Ta đã biết người là ai, càng không thể không giết người.”

“Ồ.” Đường Tăng nói, “Ta là ai? Trước khi giết ta, con có thể cho ta biết không?”

Tôn Ngộ Không nhảy lên, một gậy giáng xuống đầu Đường Tăng, máu lập tức bắn tung tóe, Đường Tăng ngã xuống.

Tôn Ngộ Không bật cười: “Tôn Ngộ Không, ngươi lại phạm thiên điều rồi!”

Y ngược lên trời hô lớn: “Ta đã giết hẳn, thế nào, có giỏi thì đến giết ta đi!”

Một đạo sấm sét đột nhiên giáng xuống, phát ra một tiếng nổ lớn, cả khu rừng đã bốc cháy.

Tôn Ngộ Không cười điên cuồng nói: “Ha ha ha, đánh không trúng, nhắm chuẩn một chút rồi hẵng đánh!” Y chỉ tay lên đầu mình, “Đánh đi, đánh đi! Không dám à? Không có gan hả?”

Trong ánh lửa, khuôn mặt y trông vô cùng đáng sợ.

Trời gầm gừ tiếng sấm, nhưng lại không thấy sét, tiếng sấm như một con thú khổng lồ đang bất lực gầm rú trước đối thủ mạnh, yếu dần đi.

Bầu trời đã lắng xuống.

Tôn Ngộ Không bỗng nhiên cảm thấy gì đó, y nhún người, bay xuyên vào không trung rồi mất hút.

Sa Tăng nhìn trời, rồi lại nhìn đất, thi thể của Đường Tăng nằm đó, đã bị lửa bén vào. Trư Bát Giới vẫn đang cười chưa dứt.

“Đừng cười nữa, sư phụ chết rồi kìa.”

“Chết rồi thì tốt, chết rồi thì tốt, mọi người chia hành lý thôi, ha ha ha... ha ha...”

Trư Bát Giới vẫn cười, nước mắt không ngừng tuôn rơi.

NGỘ KHÔNG TRUYỆN

Kim Hà Tại

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 7

Năm trăm năm dài lắm sao?

Những gì đã mất đi

Không thể tìm lại được sao?

Khi lần đầu tiên mặt trăng xuất hiện trên bầu trời, Thiên Bồng đã có mặt ở đó chứng kiến tất cả.

Hắn nhìn nàng thu nhặt vô số những hạt bụi nhỏ lơ lửng giữa trời và đất, lựa ra từng hạt từng hạt màu bạc, trong năm tỷ tỷ hạt bụi mới có một hạt, nàng vô cùng kiên nhẫn mà lựa ra từng hạt như thế, Thiên Bồng đứng bên cạnh nhìn, khi nàng làm việc không cho phép Thiên Bồng nói chuyện, sợ sẽ thổi những hạt cát bay đi, thế là Thiên Bồng không hề lên tiếng, khi có những người du hành đi lướt qua giữa những tinh hà, Thiên Bồng còn giương đôi cánh rộng của mình ra giúp nàng chặn gió và những hạt tạp trần. Nàng cứ liên tục làm suốt tám mươi vạn năm, Thiên Bồng cũng lẳng lẳng đứng bên cạnh chờ đợi tám mươi vạn năm, tám mươi vạn năm hai người không mở miệng nói với nhau câu nào, thậm chí nàng cũng chưa từng ngẩng đầu lên nhìn hắn, chỉ chú tâm vào đồng cát của nàng, nhưng Thiên Bồng vẫn cảm thấy rất hạnh phúc, có một người để hắn lẳng lẳng quan tâm, có một người cần hắn giúp đỡ, nào sợ mấy ngàn năm mới cần đến hắn một lần, so với cuộc sống cô độc một mình không chút ánh sáng giữa thiên hà trước đây tốt hơn biết bao nhiêu.

Cứ như thể chọn ra mười tỷ tỷ hạt bụi bạc, cứ như thể cho đến một ngày nọ, nàng phất tay lên, hàng tỷ tỷ hạt bụi bạc bay lên không trung, giữa bầu trời đen kịt như mực, chợt có rất nhiều ánh sáng màu bạc lấp lánh lơ lửng khắp nơi.

“Đẹp quá!” Thiên Bồng nhin không được hô lên. Nàng đưa tay che miệng Thiên Bồng lại: “Đừng, đừng dọa chúng.” Nàng nhẹ giọng nói, ánh mắt mang theo vô hạn tình ý. Thiên Bồng như bị chuốc say, tuy nàng không hề nhìn hẳn mà chỉ chăm chú nhìn những tinh linh màu bạc kia, nhưng Thiên Bồng vẫn say vì thế gian có thứ tình yêu như vậy, say vì thế gian lại có tạo vật như vậy. Có một thứ để yêu, hẳn nghĩ, thật tốt biết mấy.

Nàng phất tay lần nữa, những hạt bụi bạc bắt đầu xoay chuyển, vây xung quanh nơi nàng và Thiên Bồng đang đứng, chúng càng xoay càng nhanh, càng xoay càng nhanh, cuối cùng biến thành một quả cầu cực lớn phát ra ánh sáng màu bạc. Thiên Bồng suýt bị cảnh tượng kỳ lạ ấy làm cho ngất đi, bước chân hẳn có chút chao đảo, bất giác khẽ tựa lên người nàng. Nàng không đẩy hẳn ra, nàng đưa tay nhẹ nhàng đỡ lấy Thiên Bồng, “Cẩn thận.” Nàng vẫn dùng giọng nói mềm nhẹ ấy nói.

Hai chữ này là thanh âm đẹp nhất mà Thiên Bồng nghe được trong tám mươi vạn năm qua.

Lần thứ ba nàng phất tay, quả cầu kia bắt đầu tụ vào giữa, những hạt cát nhỏ tạo hành hàng vạn sợi chỉ bạc chảy vào tâm cầu, hạt nhân ở giữa quả cầu ngày một sáng hơn.

“Cái gì đã thu hút chúng vậy?” Thiên Bồng hỏi.

“Ta.” Nàng nói.

“...”

“Là chúng ta.” Nàng mỉm cười, ngón tay khẽ điểm vào Thiên Bồng.

Thiên Bồng cảm thấy dòng chảy màu bạc kia đang chảy khắp người hắn, hắn không nhìn được nữa, kéo nàng ôm vào lòng.

Hắn hôn nàng thật sâu, thời gian đợi chờ suốt tám mươi vạn năm khiến cho nụ hôn trở nên thật nồng nàn.

Khi nụ hôn dài kết thúc, nàng thoát ra khỏi vòng tay hắn, vừa ngược nhìn lên, bỗng hoảng hốt kêu lên: “Nguy rồi.”

Trong lúc nàng bị hôn, pháp lực đã biến mất, hạt nhân bạc đã tụ lại, nhưng vẫn còn hàng tỷ hạt bụi bay tán loạn giữa ngân hà.

Nàng ôm mặt bật khóc: “Ta làm biết bao lâu, mất bao nhiêu thời gian, vẫn thất bại.”

Thiên Bồng nhẹ nhàng khoác tay lên vai nàng: “Đừng khóc, mỗi một tạo vật trên thế gian đều rất hoàn mỹ, nhưng có lúc khiếm khuyết lại khiến chúng đẹp hơn. Nàng ngược lên nhìn xem.”

Nàng ngẩng đầu, chỉ thấy bốn bề ngân hà đều là những ánh sao bạc lấp lánh.

“Trước đây thiên hà chỉ là một mảng đen tối, giờ nàng đã biến nó thành màu bạc, vậy chúng ta đổi tên cho nó là ‘ngân hà’ đi, còn nhân bạc kia, chúng ta gọi là là...”

“Lấy tên của ta đi, gọi nó là... nguyệt.”

“Nguyệt... Vậy ta có thể nói... ánh trăng chiếu rọi một đôi tình nhân không?”

“...”

Ánh trăng chiếu rọi một đôi tình nhân, họ đang ôm lấy nhau thật chặt.

NGỘ KHÔNG TRUYỆN

Kim Hà Tại

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 8

“Trư Bát Giới! Nước miếng của huynh chảy khiếp quá, thu lại đi được không, chảy đến chân ta luôn rồi này.” Tiểu Bạch Long nói.

“Con ngựa chết tiệt, ồn ào gì đấy, đánh thức giấc mộng của ta rồi.”

“Hả? Nước miếng của huynh chảy từ mắt ra luôn đấy à. Đừng nói với ta huynh cũng biết khóc nha.”

“Ta mà khóc? Hứ! Lão đầu trọc chết rồi, một mình hắn lên Tây Thiên, ta không cần chịu cực nữa, ta vui còn không hết đây, lúc này ta vừa nằm mơ, mơ thấy người vợ xinh đẹp của ta ở Cao Lão Trang.”

“Huynh lúc nào cũng nói có người vợ ở Cao Lão Trang, nhưng chưa ai từng nghe đến nơi đó, hơn nữa, ai lại ưng một tên đầu heo chứ, trừ phi... nàng ta cũng là...”

“Không được nói bậy! Người có thể mắng ta là heo, nhưng không được nói đến nàng dù chỉ một chữ!”

“Nhưng huynh vốn là heo mà.”

“Người lừa gạt ta một chút không được à?”

Một bóng người đi đến bên cạnh họ.

Trư Bát Giới vừa ngẩng lên: “Ồ, con khi nhà huynh sao quay lại rồi? Không phải sợ tội bỏ trốn rồi hả? Sa mặt lạnh đi báo qua rồi, ha ha ha...”

Tôn Ngộ Không vẫn ra vẻ lạnh lùng: “Su phụ đâu?”

“Huynh muốn xác nhận xem thầy chết chưa hả, ở bên kia kia, ta đang định mai sẽ tổ chức thiên táng theo nghi thức Phật giáo... ha ha ha... ta phát hiện mình ngày càng vui tính.”

“Chết rồi? Kẻ nào làm? Sao lại như thế?”

“Kẻ nào làm? Đừng nói với ta huynh bị mất trí nha, huynh có muốn giả bệnh để lách luật pháp Đại Đường cũng không được đâu, ha ha ha...”

“Có lẽ ta đã quên gì đó thật rồi.”

“Phải đấy, phải đấy, ta cũng không nhớ gì đâu, ha ha ha, huynh làm ơn đừng có chọc ta cười nữa mà, ha ha ha...”

Tôn Ngộ Không lao đến bóp miệng Trư lại: “Người cười tiếp thử xem!”

Trư Bát Giới trợn to mắt, miệng chu lên, “ực” một tiếng, nuốt tiếng cười trở ngược vào trong.

Một phút sau...

“Thì ra là vậy, có người giả dạng ta giết lão đầu trọc. Kẻ nào to gan vậy.”

“Ta tuyệt đối tin là có người giả dạng huynh, chỉ cần huynh đừng giết ta diệt khẩu, ha... hừm!”

“Hắn giết tên hòa thượng, rõ ràng không muốn để ta đến được Tây Thiên tu thành chín quả, đáng giận nhất là còn biến thành ta!”

“Ta cũng muốn hăn biến thành ta đấy, nhưng chắc là do ta đẹp trai quá, hăn khó biến ra được, hì hì hì.”

“Còn cười! Chỉ có hòa thượng mới có thể mở cửa Tây Thiên, lúc đó Quan Âm đã nói như thế, giờ thì hay rồi, hăn đã chết, lời nguyện trên người chúng ta vĩnh viễn cũng không giải được.”

“Không giải được thì thôi, làm heo thì sao, làm thần thì thế nào, có khi làm heo lại vui vẻ hơn một chút, ha ha ha...”

“Nhưng ta không được! Ngày nào chiếc vòng trên đầu ta chưa được tháo xuống thì ta vẫn không cảm thấy tự do!”

“Tự do? Trời ạ, ta nghe thấy gì thế này, mọi người mau đến xem, ở đây có một con khi đang nói về tự do này.”

“Cút đi cho ta!” Tôn Ngộ Không đập một cái, Trư Bát Giới lăn một vòng trên không rồi lại tiếp tục tránh sang một bên cười.

“Huynh cho rằng huynh đánh được ta thật đấy à con khi kia, huynh thật sự cho rằng mình là cao thủ có thể cứu rỗi chúng sinh đấy à, Quan Âm và Ngọc Đế chỉ xem huynh là con khi mà đùa giỡn thôi, ồ, xin lỗi, huynh vốn là khi mà, ha ha ha...”

“Heo!”

“Khi!”

“Đầu heo!”

“Nào khi!”

“Ruột heo!”

“Đít khi!”

Trư Bát Giới mắng một hồi, đột nhiên ngược mặt lên trời gào lớn: “Vì sao chứ! Tất cả những thứ này vì cái gì chứ...”

“Hu hu hu...” Hãn đã khóc không thành tiếng.

Hôm đó, trăng rất xanh. Khắp ngân hà, những tia sáng lấp lánh lẳng lặng chiếu lên người con heo đang khóc.

NGỘ KHÔNG TRUYỆN

Kim Hà Tại

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 9

Năm trăm năm dài lắm sao?

Cũng chỉ là một thoáng.

Nhắm mắt lại không nghe không thấy không nghĩ ngợi.

Tất cả rồi cũng tiêu tan.

Chuyện xưa.

Những đám mây trắng bay khắp trời, đâu đâu cũng có, nhưng lại không thuộc về bất cứ đâu, như mặt trời kia, tất cả tia sáng và màu sắc giữa trời đất đều từ nó mà ra, nhưng nó lại có màu trắng.

Nàng rất thích thời khắc mặt trời mọc và lặn, bốn con hỏa long ca hát, hòa cùng tiếng kèn dài và trầm thấp vọng ra từ tháp chuông, kéo theo thần xa màu vàng rực kéo thành một đường cong tuyệt đẹp giữa bầu trời.

Lúc này, Tử Hà Tiên Tử thường khẽ vung tay áo, phủ một mạng che mỏng màu tím lên chiếc mũ vàng của Mão Nhật Tinh Quân, che gió chắn bụi, nhưng thiên giới làm gì có gió bụi, Tinh Quân tất nhiên biết được ý đồ của nàng, làm như vậy, những đám mây sẽ bị nhuộm thành sắc tím. Thế là ông vui vẻ chấp nhận.

Bí mật bị truyền ra ngoài, kể từ đó chiếc thần xa của Mão Nhật Tinh Quân chất đầy những mạng che đủ màu đủ sắc, cả trên cổ thần long cũng

được cột lên, sắc hoàng hôn vì thế mà biến hóa không ngừng. Hàng ngày Mão Nhật Tinh Quân nhận được rất nhiều mạng che, ông cột chúng lên thân cây phù tang mà mình sống, nếu ai đó nhìn về hướng đông, có thể nhìn thấy một gốc cây khổng lồ xuyên qua những tầng mây giữa bầu trời, lá cây đủ màu sắc lay động theo làn gió.

Khi thần xa của Mão Nhật Tinh Quân đi xa, tháp chuông sẽ ngân lên ba tiếng, sau đó Thiên Bồng canh giữ Thiên Hà sẽ mở cánh cổng Ngân Hà, từ trong đó bay ra không phải nước, mà là hàng tỷ những hạt ngân sa, chúng rất nhẹ, trôi lơ lửng giữ các thần điện, chúng tiên có thể bay lượn giữ dòng ngân tinh, Thiên Bồng đợi trước lối ra vào Thiên Hà, ai cũng biết hẳn đang đợi người nào, cho đến khi một chiếc thuyền bạc từ chân trời đi đến. Nguyệt nữ thần, trước mặt thiên bồng như một cô bé, đòi Thiên Bồng dắt tay nàng, hai người ngồi trên thuyền nói chuyện không ngừng, cứ thế trôi về hướng tây.

“A Dao, người lại nhìn gì đấy, ngưỡng một người ta hả?”

“Gì chứ!”

“Gì chứ? Mặt sao còn đỏ hơn sắc hoàng hôn thế kia?” Tiên nữ A Giác nói.

“Người...”

“Được rồi, Vương Mẫu nương nương đã nói, chuẩn bị mở hội bàn đào, bảo chúng ta đến vườn đào chọn đào tiên đấy.”

Lại mở hội bàn đào ư? Chẳng phải vừa mở xong à? Lại qua chín nghìn năm rồi, nhanh thật.

“Các người đi đâu đấy?” Tử Hà nói, “Vườn bàn đào hả?”

“Đúng đấy, Tử Hà, cùng đi chơi không?” Chúng tiên nữ riu rít nói.

“Thôi, ta muốn ở lại đây thêm lúc nữa.”

“Biết rồi! Khi người ngắm hoàng hôn thì không làm gì hết chứ gì!”

Chúng tiên nữ cười cười rồi đi mất.

“Có nghe nói chưa? Vườn bàn đào vừa thay người giữ vườn mới đấy.”

“Biết, là Thái... Thái Phong chứ gì.”

“Gì chứ, Thái Phong đã thay từ ba nghìn năm trước rồi, người sau đó là... Vô... Vô cái gì ấy.”

“Không phải, người mới hình như không phải tên đó.”

“Mặc kệ hẵn tên gì, chúng ta hái xong đào liền đi ngay, có lần nào thấy được người giữ vườn đâu?”

Họ đã đến vườn đào.

“Ồ, chúng ta đến không đúng mùa, đào vẫn chưa lớn!”

“Đúng đấy, còn chưa ra trái nữa là, trên cây chỉ được vài trái vừa nhỏ vừa xanh.”

“Có phải Vương Mẫu nương nương tính sai thời gian rồi không?”

“Đừng có nói bậy, nương nương làm sao sai được? Lần trước nương nương nói hoa mai nở vào mùa hạ, nhưng Mai Hoa tiên tử cứ bảo là đông mới nở, kết quả thế nào?”

“Thôi đừng nói nữa, sợ chết được! Ta không dám nghĩ tiếp đâu. Thật ra ở trên bảo hoa nở lúc nào thì cứ làm cho nó nở lúc đó là được, tranh cãi làm gì? Thần làm gì có sai.”

A Dao đi mấy vòng quanh rừng cây, cuối cùng đã tìm thấy một quả đào lớn, đang lúc đưa tay ra định hái.

“Ta tìm được một quả rất lớn này!” Nàng tươi cười đưa tay ra.

Cuộc đời nàng bắt đầu thay đổi từ giây phút đó.

Đến tận bây giờ A Dao vẫn nhớ rõ tình cảnh khi ấy: Một con khỉ xuất hiện trên cây đào, y tựa lên thân cây, đong đưa hai chân, đặc ý liếc nhìn nàng.

“Tiểu cô nương, ta đây ăn không ngon miệng đâu!”

Đó chính là câu đầu tiên y nói cùng nàng.

Năm trăm năm sau.

Bây giờ A Dao đang ở trong khu rừng của linh hồn, nơi quanh năm đều tối đen, ngồi trên cành cây mà Tôn Ngộ Không từng ngồi, nàng vừa nhắm mắt lại, tất cả liền hiện lên trong đầu.

“Tiểu cô nương, ta đây ăn không ngon miệng đâu...”

“Bà lão ơi, đừng nhắc chuyện trước đây của bà nữa, bà nhận lầm người rồi...”

A Dao nhắm chặt mắt lại, nước mắt lăn dài trên làn da già nua nhăn nheo không khác gì vỏ cây của mình.

NGỘ KHÔNG TRUYỆN

Kim Hà Tại

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 10

Ở một đầu khác của khu rừng.

“Đúng rồi!” Tôn Ngộ Không đứng bật dậy, Bát Giới sợ đến ngã lăn ra đất.

“Chết rồi thì đã sao, ông đây xuống địa phủ một chuyến, bắt hồn của lão đầu trọc về đây, vậy là đi thỉnh kinh tiếp được rồi.”

“Thân thể của sư phụ bị cháy hỏng hết rồi, chỉ còn có một nửa thôi.”

“Dùng tạm đi, nếu thật sự không được thì tìm đại một cái để thay sau, người ở đây trông hành lý, giữ xác, ta đi cùng lắm ba đến năm năm sẽ về ngay.”

Tôn Ngộ Không xoay người một cái liền biến mất.

“Nhưng Sa hòa thượng chuồn mất tâm rồi...” Trư Bát Giới bĩu môi nói, “Chẳng qua muốn ta gánh thay thôi chứ gì?”

“Vừa hay.” Tiểu Bạch Long lên tiếng, cô nàng nói chuyện trước mặt Trư Bát Giới, chỉ có hãnh biết được bí mật của nàng. “Ta cũng muốn nghỉ phép về nhà một chuyến.”

“Đi đi, con khi họ Tôn đó mà mang được hồn Đường Tăng về ta sẽ đổi theo họ hãnh.”

Tiểu Bạch Long đi rồi, Trư Bát Giới đứng dậy, một mình đi vào khu rừng.

“A Dao, cô vẫn ổn chứ?” Hắc nói với nơi tối tăm của khu rừng.

Một lúc sau mới có người đáp lại: “Người là ai? Sao lại biết tên trước kia của ta?”

“Ta?” Trư Bát Giới nói, “Ta giống cô vậy, là người thà chịu đau khổ cũng không chịu quên đi chuyện đời trước.”

NGỘ KHÔNG TRUYỆN

Kim Hà Tại

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 11

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

NGỘ KHÔNG TRUYỆN

Kim Hà Tại

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 12

[12]

U Minh Vương thở phào một hơi: “Ôi trời, cuối cùng hãn cũng đi rồi.”

Trong các góc ngách của Địa Phủ, vô số quý chên chúc nhau, động nghịt, ủa ra từ trong một hang động, trên tay còn đang cầm binh khí.

“Đại Vương thật thần dũng, trừng mắt một cái thôi đã dọa cho Tề Thiên Đại Thán bỏ chạy rồi!” Tên quý vừa bị Tôn Ngộ Không đẩy xuống vách núi không biết đã trở lên từ khi nào.

“Phán quan này, thật ra lúc nãy ta cũng sợ lắm, lỡ hãn nổi khùng lên ta không biết trốn đường nào.” U Minh Vương đã biến trở lại hình người, là một người mập mạp vô cùng.

“Xem ra chủ ý của Quan Thế Âm thật sự rất hữu dụng.”

“Đúng đấy, bây giờ hãn hết như con chó bị thuần phục, muốn sửa cũng không sửa được!”

“Ha ha ha ha...”

“Ha ha ha ha...”

Chúng quý đang cười đột nhiên im bật, tên đầu đàn còn quên cả việc khép miệng lại.

Mọi ánh mắt của chúng đổ dồn về một hướng.

Trong bóng tối, một thân ảnh đang từ từ bước tới.

Hắn đi rất chậm, nhưng mỗi một bước đi đều khiến cho Địa phủ chấn động.

“Sao các người không cười nữa, cười đi?” Hắn nói.

Chúng quý vội bịt chặt miệng mình, sợ vô ý phát ra tiếng.

“Lúc này kẻ nào cười vang nhất?” Tôn Ngộ Không cúi đầu, chống cây gậy xuống đất.

Chúng quý đồng loạt chỉ U Minh Vương: “Ông ấy!”

U Minh Vương sợ trắng mặt, liếc mắt, thấy phán quan cũng đang chỉ vào mình. Phán quan thấy U Minh Vương trừng mắt với mình, bèn rút tay lại.

“Qua đây.” Tôn Ngộ Không không hề ngẩng đầu lên.

“Đại Thánh tha mạng! Lúc này tôi chỉ đùa với ngài chút thôi.”

“Đùa chút thôi,” sắc mặt Tôn Ngộ Không thay đổi, “ta cũng muốn đùa với người một chút.”

Thân mình hắn vừa lóe lên, U Minh Vương chưa kịp động thì cổ tay đã bị bắt lại.

“Biến!” Tôn Ngộ Không hất tay, U Minh Vương liền bị ném đi như chiếc bao tải, bay qua đầu chúng quý, rơi thẳng xuống Hãm Không Sơn.

Vô số hồn ma kêu lên rồi xông tới.

“Để lão Tôn đây giết cho sướng tay nào!” Tôn Ngộ Không hô lên rồi xông vào trận đánh, chúng quỷ bị đánh tan tác như tờ giấy.

NGỘ KHÔNG TRUYỆN

Kim Hà Tại

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 13

Năm trăm năm dài lắm sao?

Bạn quên khóc,

cũng quên cả cười.

Chỉ có im lặng,

sự im lặng dài đằng đẵng.

Đông Hải Long Cung

Tiểu Bạch Long lén lút đi vào cung điện, thấy Long Vương Ngao Quảng đang ngủ gật trên ghế, xung quanh không có một ai.

Nàng rón rén bước tới, nhẹ nhàng ôm lấy Long Vương.

Một giọt nước mắt lặng lẽ rơi xuống khuôn mặt ông.

Long Vương mở mắt ra, ngạc nhiên hô lên: “Con à, là con thật sao?” Ông ôm Tiểu Bạch Long vào lòng, nước mắt giàn dụa, “Cuối cùng con cũng chịu về rồi?”

“Chàng chết rồi, bị Tôn Ngộ Không giết chết rồi.” Tiểu Bạch Long bật khóc, nói, “Con tận mắt nhìn thấy chàng ngã xuống nhưng lại không làm được gì cả.”

“Con à, tội tình gì con phải như vậy? Chẳng lẽ gả làm phi tử trên Thiên Đình lại khó khăn hơn công một tên hòa thượng đi hàng vạn dặm đường sao?”

“Phụ vương, người không hiểu, người vĩnh viễn không hiểu được đâu.”

“Dù thế nào đi nữa, lần này con trở về, có thể đừng đi nữa không?”

“Phụ vương, người không thể ngăn cản con được đâu, con tin chàng nhất định vẫn còn ở nơi nào đó trong tam giới, con phải đi tìm chàng. Có thể sau này con phải đi trên một con đường rất dài, không có con, người phải bảo trọng lấy mình!”

“Nha đầu gối, con chịu bao nhiêu khổ cực thì kẻ làm cha này đau lòng bấy nhiêu!”

“Con có lỗi với cha, nhưng con tin tưởng chàng, tin tưởng lý tưởng của chàng, chàng nhất định sẽ thực hiện được nó, không gì có thể ngăn cản chàng. Cha, xin hãy tin con!”

“Hắn, hắn... Haiz, nếu con vẫn muốn đi, hà tất lại trở về?”

“Phụ vương, con muốn dùng Định Nhan Châu của long cung để giữ thân thể của chàng cho đến khi con tìm được hồn phách của chàng về.”

“Haiz, con muốn thứ gì, cha đây có thể không cho sao? Nhưng Thiên Đình đã hạ lệnh, không ai được giúp đỡ bốn người họ. Bốn người họ tự có số mệnh của mình, trời cao đã định sẵn rồi, không thể thay đổi.”

“Phụ vương, chẳng lẽ những gì đã định sẵn thì không cách nào thay đổi được sao?”

Long Vương thở dài.

Một tên thủy tộc đứng bên ngoài nói: “Báo! Có một con khi đến cầu kiến, nói hấn họ Tôn.”

Long Vương nói với Tiểu Bạch Long: “Con đi trước đi. Định Nhan Châu ở đây... con cứ lấy đi. Nhưng con không thay đổi được gì đâu.”

“Phụ vương, cáo từ.” Tiểu Bạch Long rưng rưng nước mắt rời khỏi cung điện.

Tôn Ngộ Không ở bên ngoài không đợi được nữa, đã xông vào cung, nhìn thấy một nữ tử áo trắng đang đi về phía mình, nữ tử kia liếc nhìn y một cái, sau đó cúi đầu vội vã rời đi.

“Hình như đã từng gặp ở đâu rồi thì phải?” Tôn Ngộ Không nghĩ.

Hậu điện an tĩnh của Long Cung. Chỉ có hai người Long Vương và Tôn Ngộ Không.

“Đại Thánh đến đây không biết có việc gì?” Long Vương hỏi.

“Không có gì, muốn mượn Định Nhan Châu của lão Long Vương dùng một chút.”

“Hả?”

“Lão Tôn có mượn chắc chắn có trả, ông không tin lão Tôn ư?”

“Đúng vậy, lời hứa của Đại Thánh, tại hạ đã từng được lãnh giáo, gậy Kim Cô vẫn dùng tốt chứ?”

“Ồ? Sao người biết lão Tôn có vật này? Hình như vừa sinh ra nó đã nằm trong tai lão Tôn rồi.”

“Người đã quên hết chuyện trước đây thật ư?” Long Vương cười khổ, “Haiz, có một số việc quên rồi cũng tốt, quên rồi lại sống vui vẻ hơn...”

“Lão Long Vương ông nói gì đấy?”

“Không có gì... Đường Tăng, sao lại chết vậy?”

“Ông biết chuyện rồi? Nói ra lại nổi nóng. Không biết kẻ nào biến thành lão Tôn, đánh chết hòa thượng rồi, hại lão Tôn không đi Tây Thiên được.”

“Không đi Tây Thiên được... biết đâu người đó chính là không muốn để các người đến được Tây Thiên...” Long Vương trầm ngâm.

“Lão Long Vương đừng có làu bàu nữa, có cho mượn Định Nhan Châu hay không?”

“Chuyện này... Thật ra... làm mất rồi.”

“Mất rồi? Lão Long Vương ông nhỏ mọn thật, không cho mượn thì thôi, cứ để Đường Tăng mục rữa đi, dù sao Trư Bát Giới dùng thân heo cũng có thể sống tốt, Đường Tăng cũng có thể thôi. Ta đi đây.”

Tôn Ngộ Không xoay người đi mất.

Ngao Quảng nhìn Tôn Ngộ Không đi khuất, lăm bằm nói: “Cứ như vậy mà đi rồi?”

Ông thở dài: “Năm xưa cũng là một đấng anh hùng... bây giờ đến cả việc mình tất bật chạy ngược chạy xuôi vì cái gì cũng không biết.”

Ông lắc đầu, vừa quay người liền giật bản mình.

Tôn Ngộ Không đang đứng ngay phía sau ông.

“Con cá già kia, ông đem Định Nhan Châu cho con gái mình mà không đưa lão Tôn? Đợi ta trở về kết liễu ả!” Tôn Ngộ Không hung hăng nói.

“Đừng mà Đại Thánh.” Lão Long Vương nắm chặt tay áo Tôn Ngộ Không, “Nó trở về cũng cứu sự phụ của ngươi thôi, xin đừng làm hại con gái ta, nó cũng vì si tình mà thôi.”

“Si tình? Hừ, lão Tôn hận nhất chính là si tình, phải đánh cho tỉnh!”

Lão Long Vương nghi hoặc nhìn hẳn: “Ngươi... người là...”

Tôn Ngộ Không vung tay, hất lão Long Vương ra, giơ gậy Kim Cô lên.

“Lão Tôn không quên đâu, đồ của ngươi? Vậy dùng nó để kết liễu ngươi đi, vậy thì ta không nợ nần gì ngươi nữa!”

“Bốp!”

Một tiếng vang lên, máu tươi từ từ lan ra trong làn nước biển.

NGỘ KHÔNG TRUYỆN

Kim Hà Tại

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 14

[14]

Chuyện xưa

Nước biển xanh biếc, không bờ không bến.

“Sao đâu đâu cũng là nước biển thế này, không có gì khác sao?” Tiểu Long Nữ bĩu môi.

“Ta phải ra khỏi biển để xem thử mới được.” Chuyện mà Tiểu Long Nữ muốn đều nhất định sẽ làm được.

Thế là nàng biến thành một con cá chép màu vàng rời khỏi Thủy Cung!

Tất nhiên nàng không báo cho phụ vương của mình biết. Nàng trưởng thành rồi mà, muốn trốn ra khỏi cung thì trốn thôi.

Nàng bơi mãi, bơi mãi, bơi suốt ba ngày vẫn là một màu xanh biếc.

“Bực chết được!” Nàng tóm lấy một con cá đang bơi gần đó hỏi, “Này, còn bao lâu nữa mới đến bờ vậy?”

“Sao người dám nói chuyện với ta như thế?” Con cá kia nói, “Ta là một con cá mập đấy!”

“Xưa nay ta vẫn nói chuyện như thế! Rồi sao! Người cản ta chắc? Thách người cũng không dám!”

“Sao ta lại không dám cản người?”

“Vì ta là ta.”

Nàng cười rồi bơi đi, con cá mập kia vẫn đang lăm bằm: “Vì sao ta không thể cản nàng ta? Nàng ta chỉ là một con cá chép thôi mà!”

Nàng lại bơi suốt ba ngày.

“Mệt quá! Nhưng chắc là sắp đến bờ rồi.”

“Bờ? Ha ha, còn lâu nhá. Nơi này còn cách bờ mấy vạn dặm đấy! Với tốc độ này của người, cứ bơi đến khi chết đi.” Một con cá kiếm vọt lên trước nàng.

“Tức chết được! Ta phải đánh chết người, đánh chết người.”

“Con cá chép dở hơi, người bơi không đến nơi đánh ta làm gì, mặc xác người! Chắc chắn người gả không được đâu...” Cá kiếm lắc mình bơi đi mất.

“Hừ! Tức chết được! Hết cách rồi! Ta biến!”

Nước biển quanh nàng bắt đầu khuấy động, từng gợn sóng màu vàng mở ra, nước biển đột nhiên bị đẩy ra ngoài, tạo thành một khoảng không sáng lấp lánh, biển sâu nhờ luồng đó mà sáng bừng lên!

“Hồng rồi! Mặt trời rơi xuống biển rồi!” Chúng cá kinh ngạc kêu lên.

Một cột nước xông thẳng lên mặt biển, nước bắn tung lên tạo thành vô số hạt thủy châu, bay khắp bầu trời, mỗi hạt đều phát ra ánh sáng vàng lấp

lánh! Vừa nhìn hết như từ bầu trời đến mặt biển đều đầy những ngôi sao vàng lấp lánh.

Thủy châu bắn ra khắp nơi, giữa mảng ánh sáng ấy, thân hình của Tiểu Bạch Long xuất hiện.

Thân mình nàng trắng tinh như ngọc, thân hình nàng uyển chuyển như làn mây.

“Đẹp quá đi!” Những con cá dưới biển đều kinh ngạc mà cảm thán.

“Được nhìn thấy rồng, đời này không có gì uổng phí!” Hải quỳ hải tảo đều vui mừng nói.

“Cứu mạng, cứu mạng! Chúng tôi có bệnh sợ độ cao!” Những con cá bị cuốn vào trong sóng nước hô lên.

Tiểu Bạch Long mỉm cười, khẽ lắc mình một cái, sóng nước kia lượn lại, trả những con cá đang lơ lửng trên không trở về mặt biển.

“Oa, chúng ta đang bay này!” Những con cá kia mừng rỡ nói.

“Con cũng muốn bay, con cũng muốn bay!” Một con cá nhỏ dưới biển nhún nhảy, bị cá mẹ cốc cho một cái.

“Con là cá, cá vĩnh viễn không thể bay được.”

Tiểu Bạch Long bật cười, đúng vậy, làm một con rồng hạnh phúc biết mấy, trên trời dưới biển mặc sức bơi. Thế mà trước đây mình không cảm thấy, chỉ khi thấy những con cá này nàng mới biết sự đáng quý của năng lực vượt qua ranh giới biển trời.

Chỉ một lát sau, nàng đã nhìn thấy mặt đất bên dưới những tầng mây.

Tất nhiên nàng không thể cứ vậy mà lao xuống.

Thế là nàng trở về biển, biến lại thành con cá chép.

Nàng chọn bừa một phương hướng rồi bơi đi.

Phải chăng chọn bất kỳ phương hướng nào cũng sẽ bơi về cùng một số phận?

NGỘ KHÔNG TRUYỆN

Kim Hà Tại

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 15

[15]

Nàng nhìn thấy thế giới phía trên mặt nước rồi, một thế giới kỳ diệu, sinh linh được gọi là con người kia không ngừng đi qua đi lại trên bờ, họ đang làm gì nhỉ? Họ mặc quần áo khác nhau, vẻ mặt khác nhau, hoặc là vui vẻ, hoặc là u sầu, nàng thật muốn biết trong lòng những người kia đang nghĩ gì.

Đột nhiên nàng có một khao khát mãnh liệt, nàng muốn tìm hiểu một người, muốn khám phá trái tim của người đó.

Thế là nàng bơi về phía bờ, đánh giá từng người một trên ấy.

Chính lúc này, nàng đã nhìn thấy hắn.

Vì sao nàng lại chú ý đến hắn? Nàng cũng không biết.

Vì vẻ ngoài anh tuấn của hắn? Vì hắn có cái đầu trọc khác với những người khác? Đúng rồi, là vì ánh mắt của hắn.

Hắn đang ngăm nhìn phong cảnh bên hồ, hắn đang dùng một ánh mắt khác những người xung quanh để nhìn ngăm mọi thứ quanh mình.

Ánh mắt ấy, giống như... giống như mặt trời, ấm áp, dễ chịu, bất luận là đối với một ngọn cỏ, hay cành liễu bên bờ hồ, hoặc những người đang đi

lại vội vã trên đường, đều như đang thưởng thức, đang ngắm nhìn cái đẹp...

“Tên hòa thượng kia! Người nhìn chăm chăm con gái người ta làm gì? Không đứng đắn! Đáng ghét!” Một cô gái nói.

Hòa Thượng? Hẳn tên là Hòa Thượng? Sao họ lại mắng hẳn vậy, được đôi mắt dịu dàng như thế ngắm nhìn không tốt sao, vì sao lại tức giận chứ?

Hòa thượng lại không hề tức giận, hẳn mỉm cười nói: “Cô ở trong mắt ta, giống như hoa rọi trên mặt nước, chẳng phải là hoa, sắc vốn là không, vạn vật cũng chỉ là hồng trần.”

“Hòa thượng hoa si!” Tất cả đều mắng.

Tiểu Bạch Long thật không hiểu được loài người, nhìn đám người trên bờ, kẻ mổ heo đang trừng mắt nhìn cái đầu heo, cái đầu heo đang treo trên giá cũng đang trừng mắt nhìn lại y, tên thư sinh cúi thấp đầu bước đi, than ngắn thở dài, nữ tử ngồi trên lầu cao không ngừng đánh mắt với người đi đường, khách và tiểu nhị trong tửu lâu đang tranh cãi vì một con ruồi trong chén, hai đại hiệp ở bên kia vì ai xen vào việc của ai trước mà động đao với nhau, nếu họ đều có ánh mắt nhìn ngắm thế giới như Hòa Thượng thì sẽ nhận ra tất cả mọi thứ đều rất buồn cười.

Tiểu Bạch Long vội vàng bơi đến bên bờ, để Hòa Thượng nhìn mình, đến lúc đó trong ánh mắt của hẳn có kinh ngạc hay không. Dù sao nàng cũng biến thành một con cá chép màu vàng rất hiếm thấy, Hòa Thượng nhất định sẽ tán thưởng nàng.

Nàng bơi qua đó... Chợt nàng cảm thấy thân mình bị siết chặt, có gì đó vây lấy nàng, sau đó “xoạch” một tiếng, nàng đã bị kéo lên khỏi mặt nước!

“Mọi người mau đến xem, tôi bắt được con gì này? Cá chép vàng! Màu vàng thuần đấy!” Một thuyền phu hô lớn.

Tiểu Bạch Long vừa xấu hổ vừa tức giận, mình thế mà lại bị một tên phàm nhân bắt! Còn bị đem ra thị chúng! Nàng muốn biến thân, nhưng không có nước nàng đã mất đi pháp lực.

Tất cả đều hướng mắt về phía này, Tiểu Bạch Long xấu hổ muốn nhắm mắt lại, nhưng lại phát hiện cá không có mí mắt.

Nàng thấy hoảng loạn, bất giác nhìn về phía hòa thượng kia.

Đúng là tức chết được! Tất cả đều nhìn qua đây, chỉ riêng hắn không thèm nhìn, vẫn đang ngăn người nhìn mặt hồ.

“Ta muốn mua nó, mười đồng tiền!” Trong đám đông có người hô lên.

“Đây là vật hiếm đấy! Cả đời cũng chưa chắc nhìn thấy một con đâu!” Thuyền phu nói.

“Ta trả mười một đồng!” Có người tăng giá!

“Mười hai đồng!”

Tiểu Bạch Long giãy giụa trong tấm lưới, tức muốn cắn rách nó ngay.

Lúc này một giọng nói chột vang lên: “A di đà đại gia, con cá đó không ăn được đâu...”

“Ồ, hòa thượng nhà người ham náo nhiệt cái gì hả?” Thuyền phu nói.

Là hả? Tiểu Bạch Long không vùng vẫy nữa.

Hòa thượng kia vẫn mỉm cười nói: “Đó không phải cá chép, mà là...”

Chẳng lẽ hắn nhận ra chân thân của ta? Tiểu Bạch Long bắt đầu lo lắng.

“Đó là một con kỳ giông hiểm!” Hòa thượng nói.

Tiểu Bạch Long suýt thì ngất đi.

“Ha ha ha! Người nói sao cơ? Thì ra tên hòa thượng này không biết phân biệt cá!” Thuyền phu bật cười lớn.

Đám đông cũng bật cười theo.

“Thật đấy, thật đấy!” Vẻ mặt của hòa thượng rất nghiêm túc, “Ta lấy danh nghĩa Phật Tổ để đảm bảo, nó có bốn cái chân, còn biết tiếng kỳ giông, nếu là giả, đầu Phật Tổ sẽ mọc đầy mụn lớn. Ông đưa đây cho ta, ta chỉ cho ông xem. Ngay chỗ đấy! Đấy...”

Thuyền phu nửa tin nửa ngờ: “Có chuyện này nữa sao?” Đưa cá chép vàng qua.

Hòa thượng lập tức đoạt lấy con cá, ôm vào lòng, xoay người bỏ chạy!

“Ồ?” Thuyền phu sực tỉnh, “Hòa thượng cướp cá, người đâu, có hòa thượng cướp cá!”

Chỉ nhìn thấy hòa thượng chạy rất nhanh, vụt một cái đã ra khỏi thành.

NGỘ KHÔNG TRUYỆN

Kim Hà Tại

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 16

Năm trăm năm dài bao nhiêu?

Những lời trước kia người từng nói có còn giá trị không?

Người đã quên rồi có sao ta vẫn còn nhớ?

Tiểu Bạch Long nằm trong lòng của hòa thượng, không nhìn thấy gì cả, chỉ nghe tiếng bước chân bình bịch của hắn, nàng người được hương vị của nam nhân trên người hắn, bất giác cảm thấy thật lạ, có cảm giác muốn say.

Rốt cuộc hòa thượng cũng dừng lại, Tiểu Bạch Long được ném trở lại trong nước, nàng xoay quanh, thấy mình đang ở trong một lu nước.

Hòa thượng ngồi bên cạnh, thở hỗn hển.

Hòa thượng này đúng là người tốt. Tiểu Bạch Long thầm nghĩ, lắc lư chiếc đuôi của mình.

Lúc này hòa thượng chợt đứng lên, đến gần chiếc lu nhìn nàng, lẩm nhẩm bên miệng: “Hấp? Hay kho đây?”

Tiểu Bạch Long suýt thì chìm thẳng xuống đáy, não loạn nửa ngày vẫn là muốn ăn thịt người ta?

“Ha ha ha, xem người sợ kìa!” Hòa thượng cười nói, giơ tay chọc nàng.

Tay của hòa thượng vừa chạm nhẹ lên người nàng, một cảm giác tê rần lập tức lan khắp toàn thân, nàng vội vàng né tránh.

Lẽ nào hòa thượng biết nàng nghe hiểu tiếng người.

Không, hẳn không biết, giờ hẳn đã quay ra nói chuyện với bụi hoa trước nhà.

“Lúc ta đi vắng các người có ngoan không? Đám kiến có đến ức hiếp các người không? Hôm qua ta đã đàm phán xong với chúng, chắc không có chuyện gì nữa đâu. Sau này nhìn thấy chúng thì đừng có phun nước bọt vào chúng nữa.”

Đúng là một tên hòa thượng thú vị kì quái, Tiểu Bạch Long nghĩ, nhìn hẳn cũng phải mười tám mười chín rồi, sao giống hệt đứa trẻ ba bốn tuổi thế kia.

“Huyền Trang! Thiền sư Thiên Dương của Hồng Châu Hữu Dân Tự đang đàm luận Phật pháp cùng sư phụ Pháp Minh ở đại điện, nhanh đến xem!”

“Biết rồi!” Tên Huyền Trang kia chuẩn bị đi, lại quay người nói với nàng, “Người ở đây từ từ chơi, ta về sẽ trả người về nhà, cẩn thận đừng để Huyền Kì và con mèo của đệ ấy nhìn thấy đấy.”

Biết rồi, Tiểu Bạch Long nghĩ thầm, người vừa đi khỏi là ta cũng đi ngay đây.

Hòa thượng chạy đi mất.

Một tia sáng vàng bay ra từ trong lu nước, nước bắn ra khắp mặt đất, Tiểu Bạch Long đứng giữa nhà, nước ít quá, nàng không thể hóa rồng được, chỉ có thể biến thành người.

Mặt nước phản chiếu một tuyệt sắc mỹ nhân mặc áo trắng.

Thật ra khi Tiểu Bạch Long ở Long Cung cũng là hình dáng này, rồng khi sinh ra đã có hình người, đây cũng chính là dáng vẻ thật của nàng.

Nàng lén ló đầu nhìn ra ngoài, đây là một ngôi tự viện rộng lớn nằm giữa núi, đại điện ở xa loáng thoáng truyền đến tiếng đọc kinh rì rầm, người hình như đều tập trung ở đó, bốn bề yên ắng.

Trên mặt nàng nở ra một nụ cười tinh nghịch.

Nàng phải đi xem thử cuộc sống của người tên Huyền Trang kia mới được!

Nàng hóa thành một con sơn ca trắng bay đến bên cửa sổ đại điện, nơi đó có rất nhiều chim rừng, nhưng nàng làm sao có thể biến thành loài chim tầm thường như thế?

Trong điện ngồi đầy hòa thượng, ở giữa là hai hòa thượng già. Một người cầm theo thiền trượng, bên cạnh còn có một tay nải, hình như là người từ nơi khác đến. Người còn lại chắc hẳn là chủ trì chùa này rồi.

“Pháp Minh trưởng lão, từ lâu đã nghe danh Kim Sơn Tự Phật pháp phồn thịnh, bèn đến thỉnh giáo.” Lão hòa thượng cầm thiền trượng nói.

“Thiên Dương sư phụ, không dám.”

“Không dám gì?” Thiên Dương đột nhiên đánh giọng, “Dám làm không dám nhận chăng?”

Pháp Minh trưởng lão sửng sốt, chợt hiểu ý đã bắt đầu luận pháp rồi, thế là cười nói: “Dám nhận không dám buông.”

“Buông xuống!”

“Hai tay ta trống không, buông gì đây?”

“Đã vậy sao còn nắm chặt?”

“Tâm hữu linh tê.”

Hai người một hỏi một đáp, hỏi xoáy đáp nhanh, chúng tăng xung quanh xông xáo bàn tán.

“Người nghe có hiểu không?” “Không hiểu.” “Ôi, cao thâm quá!” “Đúng là đầy huyền cơ mà!”

Tiểu Bạch Long chỉ lo tìm Huyền Trang, chợt thấy hẵn đứng giữa đám đông, cũng đang nhìn về phía nàng.

Tiểu Bạch Long giật thót, cảm thấy mặt nóng rang, bỗng nhận ra mình đang là một con chim, hẵn không thấy được nàng đang đỏ mặt đâu.

Nhưng Huyền Trang lại cười với nàng một cái.

Không phải người này nhận ra ta rồi đấy chứ? Tiểu Bạch Long nghĩ, không thể nào, hẵn chỉ là một người phạm thôi mà.

Đối đáp bên này đang đến thời khắc mấu chốt, trên đầu hai lão hòa thượng đã muốn bốc khói đến nơi.

Thiên Dương: “Thế nào là Thiên?”

Pháp Minh: “Phải.”

Thiên Dương: “Thế nào mới là pháp nhân?”

Pháp Minh: “Không phải.”

Thiên Dương: “Thế nào là hư không?”

Pháp Minh: “Tâm vô tạp niệm.”

Thiên Dương: “Vậy sao?”

Pháp Minh: “Không phải sao?”

Thiên Dương: “Phải sao?”

Pháp Minh: “Chuyện này...”

“Ha ha ha ha!” Thiên Dương bật cười lớn, “Thì ra ông cũng chỉ có bấy nhiêu.”

“Việc này... ta...” Pháp Minh mặt đỏ như gấc. Chúng tăng xung quanh lại xôn xao.

Thiên Dương nói: “Kim Sơn Tự chỉ có hư danh, ta vân du tứ hải, không gặp được chân nhân, đáng tiếc, đáng tiếc!”

“Ha ha ha ha!” Bỗng nhiên một tràng cười vang lên trong đám đông.

Tất cả quay đầu lại, người đang cười chính là Huyền Trang.

Thiên Dương dán chặt mắt vào Huyền Trang: “Tiểu sư phụ này, lão nạp đây có chỗ nào đáng để cười ư?”

“Hả?” Huyền Trang nói, “Không có, lúc này ta thấy ngoài cửa có hai con thỏ đang đánh nhau trên cây nên mới bật cười thôi.”

“Nói bậy, thỏ làm sao lại ở trên cây?”

“Vậy thứ ở trên cây là gì?” Huyền Trang hỏi.

“Cái này...” Thiên Dương ghen lời, ông ta đánh giá Huyền Trang lần nữa, “Thật sự nhìn không ra, tuổi còn trẻ mà lại có công lực như thế.”

“Hả?” Một hòa thượng ở gần đó nói, “Hắn là kẻ lừa biếng nhất ở chỗ chúng ta, xưa nay không bao giờ chịu ngoan ngoãn nghe kinh cả.”

“Không được nhiều lời!” Pháp Minh ngăn hòa thượng kia lại, nói với Huyền Trang: “Huyền Trang, con có lời gì, cứ việc nói ra nghe thử.”

“Không có gì thật mà.” Huyền Trang cười, “Lúc này con thật sự nhìn thấy thỏ, con còn thấy một con sơn ca biết đỏ mặt nữa.”

Ồ? Tiểu Bạch Long giật mình, suýt trượt ra khỏi khung cửa sổ.

“Hừ! Tiểu hòa thượng này muốn giả ngốc, người không nói, vậy để ta hỏi người!” Thiên Dương nói.

“Mời hỏi.”

“Phật là gì?”

Huyền Trang nhìn lên trên, rồi nhìn xuống đất, sau đó nhìn ra ngoài cửa...

“Con đánh rơi đồ hả? Nghĩ nhanh đi!” Pháp Minh sốt sắng.

“Nghĩ gì? Hắn đã đưa ra câu trả lời rồi: Đâu cũng là Phật! Tiểu sư phụ, giỏi lắm!” Thiên Dương nói.

Huyền Trang cười.

“Ta hỏi một câu nữa, vẫn là câu mà khi này Pháp Minh không trả lời được, thế nào là hư không?”

“Đánh vỡ ngoan cố!” Huyền Trang không cần nghĩ ngợi lập tức nói.

“Phải không?”

“Không phải!”

“Không phải còn trả lời?” Thiên Dương trợn trừng mắt, “Muốn đánh!”

“Không phải còn hỏi!” Huyền Trang cũng hô lên. “Đói đòn!”

Hai người trừng mắt nhìn nhau, chúng tăng đều sợ đến ngây người.

Một lúc lâu sau, Thiên Dương thở dài, “Người nói đúng lắm. Ta nhận thua.”

Huyền Trang một trận thành danh.

Sau khi Thiên Dương đi khỏi, chúng tăng trong tự lập tức vây quanh Huyền Trang, muốn hấn giảng giải.

“Chiêu cuối cùng của Thiên Dương thật sự hiểm vô cùng, làm sao người tiếp được vậy? Cái câu “đói đòn” kia rốt cuộc có thâm ý gì?”

Huyền Trang xoa đầu cười: “Không có gì! Ông ấy nói ta trả lời sai muốn đánh ta, ta nói ta trả lời sai thì đã sao, ông dám đánh ta, ta sẽ đánh ông, ông ấy thấy ta trẻ tuổi, biết đánh không lại ta nên liền nhận thua.”

Chúng tăng một phen ngã ngựa.

"Huyền Trang, con thông minh hơn người, sau này hãy theo bên ta tu hành, ta sẽ đem hết tất cả những gì học được truyền lại cho con." Pháp Minh nói.

Huyền Trang xoa xoa cái đầu trọc của mình nói: "Thật ra... con thấy như hiện tại ở chấp sự đường cũng tốt lắm, rảnh rỗi có thể trồng hoa nuôi cỏ, ngắm trời nhìn mây, mấy thứ kinh Phật kia con học không vào."

"Con không gắng sức học, sao có thể kế thừa y bát của ta?"

Chúng tăng ở bên cạnh nghe thế liền trợn mắt, vậy khác nào truyền lại vị trí chủ trì.

Nhưng Huyền Trang lại nói: "Thật ra cái mà con muốn học, thầy lại không dạy được."

Chúng tăng thất kinh, Pháp Minh cũng lão đảo một phen, khoa khăn lăm mới đứng vững được.

"Con muốn học cái gì?" Pháp Minh bình tĩnh hỏi.

Huyền Trang ngửa đầu lên nhìn đám mây trắng trôi dạt trên bầu trời, nói:

Ta muốn bầu trời này, che không nổi tầm mắt ta,

Ta muốn mặt đất này, chôn giấu không được trái tim ta,

Ta muốn chúng sinh, đều hiểu rõ ý ta,

Ta muốn chư Phật, đều tan vào mây khói!

NGỘ KHÔNG TRUYỆN

Kim Hà Tại

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 17

Câu này vừa thốt ra, tựa như sét giữa trời quang.

Như Lai ở chốn Tây Thiên Cực Lạc mở to mắt kinh hô lên: "Không hay rồi!"

Quan Âm vội tiến tới hỏi: "Sư tổ có chuyện gì vậy?"

Như Lai nói: "Là hăn. Hăn trở lại rồi!"

Huyền Trang trở lại căn nhà nhỏ.

Con cá kia vẫn ở trong lu.

"Sàn nhà ướt thế này, chắc người lại quấy chứ gì?" Huyền Trang cười nói với Tiểu Bạch Long.

Tiểu Bạch Long ngoe nguẩy đuôi cười, nàng phát hiện mình thế mà lại thích làm một con cá, chỉ cần nàng được ở bên cạnh hăn.

Từ sau trận đấu với Thiên Dương, rồi lại cự tuyệt tiếp nghiệp của Pháp Minh, Huyền Trang ở trong chùa dường như càng ngày càng cô độc, những tăng nhân khác khi gặp hăn sẽ cười rất quái lạ, Pháp Minh cũng không để ý đến hăn nữa, giờ giảng kinh cũng không ai gọi hăn. Khi chúng tăng tập trung ở đại điện rì rầm niệm kinh, Huyền Trang chỉ đành ở ngoài mảnh sân trống quét lá rơi, đưa từng chiếc lá rơi trở về bên dưới gốc cây. Nếu không thì hăn sẽ một mình nằm trên mặt đất, người khác đều nghĩ rằng hăn đang

ngủ, thật ra Tiểu Bạch Long biết hắn đang ngắm nhìn bầu trời, mỗi lần như thế đều ngắm hơn một canh giờ. Tối đến, một mình hắn trở về căn nhà nhỏ rách nát chứa đầy những vật linh tinh, thắp một ngọn đèn yếu ớt viết gì đó. Hắn ngày càng yên lặng, ngày càng ít nói chuyện với Tiểu Bạch Long và đám hoa cỏ, nụ cười trong trẻo như bầu trời của hắn cũng dần biến mất, thời gian trôi đi, một thứ bắt đầu xuất hiện giữ hai hàng chân mày của hắn. Hắn không còn quét lá rụng nữa, cũng không còn ngắm trời mây, cả ngày hắn chỉ ngồi đó suy tư rồi lại suy tư.

Tiểu Bạch Long nghĩ chắc là hắn phiền não lắm, chắc có chuyện hắn nghĩ không thông suốt, nhưng nàng không biết hắn đang nghĩ gì, nàng ở cùng hắn lâu như thế, ngược lại ngày càng không hiểu được nội tâm của hắn, trong trái tim của con người rốt cuộc chứa những gì? Tiểu Bạch Long thề nhất định sẽ tìm ra đáp án. Có đôi lúc Huyền Trang đang viết chữ dưới ánh đèn, Tiểu Bạch Long ở trong lu nước quấy lung tung, trước kia hắn sẽ cười với nàng, nhưng bây giờ, hắn chẳng thèm để ý đến nàng nữa.

Hắn cũng không nhắc đến việc đưa nàng về nhà, nàng cũng không muốn hắn nhắc đến.

Hôm đó, các tăng nhân ngồi dưới tán cây đàm đạo.

Một người tên là Huyền Sinh nói: “Theo ta thấy, Phật, giống như cây đại thụ trước sân, nghìn cành vạn lá, không rời khỏi gốc.”

Một người khác tên là Huyền Kỳ nói: “Ta cũng có một cách so sánh, ta thấy, Phật, giống chiếc giếng cổ trong viện, mỗi lần soi xuống, đều cảm thấy tự thẹn với lòng.”

Chúng tăng xung quanh đồng thanh nói: “Lời hai vị sư huynh nói thật sự quá tuyệt, quả là tinh hoa của Phật pháp.”

Hai người đều tỏ ra rất đắc ý, nhưng lại thấy Huyền Trang ngồi lẳng lặng một bên, không buồn màng đến.

Huyền Kì gọi: “Huyền Trang, những gì chúng ta nói, đệ cảm thấy thế nào?”

Huyền Trang không thèm quay đầu lại, cười nói: “Nếu là đệ, đệ sẽ chặt bỏ gốc cây kia, lấp đi chiếc giếng nọ, để các huynh chết cái tâm đó đi!”

Huyền Sinh và Huyền Kì nhảy dựng lên: “Tên hòa thượng độc ác nhà người, nhìn không ra được thâm ý của chúng ta sao?”

Huyền Trang bật cười: “Nếu là thâm ý thật, vậy thì cây và giếng kia từ đâu mà có?”

“Hừ! Vậy người nói xem, Phật là gì?”

“Có Phật sao, ở đâu vậy? Bắt một tên đến cho đệ xem nào!” Huyền Trang nói.

“Dung tục! Phật ở trong tâm, làm sao mà bắt!”

“Phật ở trong tâm thì huynh nói làm gì? Chẳng khác nào đánh rắm!”

Huyền Kì nổi nóng, mắng: “Tên nghiệp súc nhà người! Khẩu xuất cuồng ngôn, sỉ nhục Phật pháp! Trách sao được mà Phật Tổ lại để người trôi dạt trên sông mà đến, tên họ không có, cha mẹ cũng không nhận!”

Lời vừa thốt ra, thấy sắc mặt Huyền Trang đại biến, trắng như tờ giấy.

Huyền Kì biết mình đã lỡ lời, mọi người thấy vậy liền nhanh chóng giải tán.

Chỉ còn mình Huyền Trang ngồi lại đó.

Gió thổi vài chiếc lá khô đến bên chân y, một con ngỗng cô độc kêu vài tiếng nơi chân trời, hoảng hốt trước ánh tịch dương màu máu nơi phía

Tây bầu trời.

“Ai... ai đã sinh ra ta? Vì sao lại sinh ra ta?” Huyền Trang thì thầm, “Nếu đã đưa ta đến, sao lại không chỉ cho ta một con đường... Vì sao, vì sao chứ?”

Hắn ngẩng đầu lớn tiếng hỏi trời cao, trời cao im lặng, chỉ có một giọt nước mắt lăn đến khóe môi.

Huyền Trang trở lại căn nhà nhỏ, Tiểu Bạch Long đang ở trong nhà lén lục lợi sách của hắn, thấy hắn trở về liền vội biến thành cá chép nhảy vào lu.

Huyền Trang ngăn người một lúc thì bắt đầu thu dọn đồ đạc.

Tiểu Bạch Long nhìn hắn mang theo tay nải đến bên lu nước.

“Đi thôi, ta tiễn ngươi về nhà.” Huyền Trang nói.

Huyền Trang muốn rời khỏi chùa, Pháp Minh không cách nào ngăn cản, chỉ than thở: “Con trời sinh khắc khổ, sau này nhớ phải luôn đặt Phật Tổ ở trong lòng, cầu ngài có thể phù hộ cho con.”

“Sư phụ, con vẫn luôn suy nghĩ, thiên hạ vạn vật đều đến từ không, vậy ái si của chúng sinh từ đâu mà có? Thiên hạ vạn vật đều sẽ về không, vậy con người trôi nổi nơi trần thế này vì lẽ gì?”

“Chuyện này... vi sư cũng nói thật với con, nếu có thể nói rõ thì vi sư đã không cần vất vả tu hành bao nhiêu năm nay rồi.”

“Sư phụ, xin cáo từ, đệ tử phải đi một đoạn đường rất dài.”

Pháp Minh nói: “Vi sư hiểu tâm tư của con, bảo trọng.”

Sau đó ông niệm một câu:

Đạo pháp pháp không thể nói, hỏi lòng lòng không thể hỏi.

Kẻ ngộ đã thành thiên địa, không đến từ trong tự tại.

“Đệ tử ghi nhớ trong lòng.”

Huyền Trang vái lạy Pháp Minh thêm ba lần, đứng dậy bưng chiếc bát đựng con cá chép, xoay người rời đi.

Lúc này đất trời tĩnh lặng, vô số chiếc lá nhẹ nhàng buông rơi, tiếng gió, tiếng cỏ cây lay động, tiếng sóng, tiếng chim hót, giữa trời và đất dường như đột nhiên tràn ngập đủ loại âm thanh, dường như có vô số giọng đang cất tiếng nói, nghe kỹ lại như không có gì.

Một chuyến đi vĩ đại bắt đầu từ đây.

NGỘ KHÔNG TRUYỆN

Kim Hà Tại

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 18

Bên bờ sông.

Huyền Trang nâng chiếc bát lên: “Năm đó, ta chính là đến từ nơi này.”

Lớp sương trắng phủ kín mặt sông, cơn gió thổi qua hất tung vạt áo của hần, hần giống như đang nói với Tiểu Bạch Long, cũng giống như đang nói với chính mình.

“Vạn vật sinh ra đều là thần thánh, nhành cây ngọn cỏ đều mang theo tình. Người có nhà, có tự do của người, ta không thể tiếp tục giữ người lại được nữa, người đi đi.”

Hần thả con cá chép vàng xuống sông, con cá ấy bơi quanh mấy vòng vẫn chưa chịu rời đi.

“Người cũng có tình có nghĩa sao? Ta đã ghi tạc trong lòng, đi đi.”
Huyền Trang nói.

Tiểu Bạch Long chột muốn khóc, những ngày qua nàng không hề lên tiếng, chỉ nghe hòa thượng nói chuyện, nhìn hần đọc sách, quét sân, ngắm hần suy tư nhíu chặt hai hàng chân mày, ngắm gương mặt bình yên của hần khi say giấc. Nàng cảm thấy mình không thể rời xa những thứ ấy, khắp Long Cung không có lấy một người như hần, vạn dặm Đông Hải không có lấy một người như hần, trần thế mênh mông cũng chỉ có một người như hần.

Nàng thật sự phải cùng hắn chia xa sao?

“Gặp nhau là duyên, duyên cạn chớ cưỡng cầu, ta phải đi đến nơi chân trời, người không thể theo được, đi đi.” Hòa thượng khuyên nàng.

Tiểu Bạch Long chợt có một xung động, nàng muốn hiện chân thân, nói cho hòa thượng biết tất cả, sau đó cùng hắn đi đến nơi chân trời.

Nhưng cuối cùng nàng không làm thế, nàng ngoảnh đầu bơi về phía cửa biển.

Trong làn nước, một chuỗi trân châu sáng lấp lánh ầm ập chìm dần xuống nơi đáy sông.

Thì ra một đời một kiếp ngắn ngủi là thế, thì ra khi phát hiện thứ mình yêu thích thì nên bắt chấp tất cả mà đuổi theo. Bởi vì sinh mạng có thể kết thúc bất cứ lúc nào, vận mệnh giống như biển lớn, khi người còn có thể tự do bơi lội thì hãy dốc hết lòng bơi về phía thứ mình yêu thích, vì người không biết trước được lúc nào sóng gió sẽ ập đến, cuốn sạch đi tất cả hy vọng và ước mơ.

NGỘ KHÔNG TRUYỆN

Kim Hà Tại

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 19

Năm trăm năm sau.

Tôn Ngộ Không cười Cấn Đầu Vân phóng lên Thiên Đình.

Cảnh vật nơi đây có cảm giác rất quen thuộc, nhưng Tôn Ngộ Không nghĩ chắc là ảo giác thôi, hẳn không có ấn tượng rằng mình đã từng đến Thiên Cung.

Nhưng hình như hẳn biết rất rõ đường đi, cứ đi theo cảm giác, hẳn vòng qua hành lang, đi qua cầu, lên cầu thang, đi thẳng một đường vào sâu trong Thiên Cung.

Giữa biển mây trắng, một nữ tử áo tím bông bành bay tới.

“Tiểu cô nương! À không, nữ Bồ Tát, xin hỏi muốn đến Linh Tiêu Bảo Điện thì phải đi thế nào?”

“Huynh?... Tôn Ngộ Không?” Nữ tử ấy cười nói, nàng có đôi mắt rất đẹp.

“Nữ Bồ Tát biết lão Tôn?”

“Ta là ai?” Nữ tử ấy cười cười hỏi, nụ cười của nàng làm cho Tôn Ngộ Không nhớ đến cảm giác gió xuân ấm áp thổi qua khi hẳn nằm ngủ trên cây lúc nhỏ.

Lạ thật, lâu lắm rồi hẳn không nhớ về quá khứ, cứ ngỡ trí nhớ của mình chỉ có mặt chữ chứ không hề có cảm giác.

“Cô là ai sao lại hỏi ta?” Tôn Ngộ Không cười, hình như lên đến Thiên Đình tính khí của hẳn cũng tốt hơn hẳn.

“Ta là Tử Hà.” Nữ tử lập tức thu lại nụ cười.

Tôn Ngộ Không cảm thấy tim mình nảy lên, hình như có một cánh cửa vừa mở ra, nhưng bên trong nó không có gì cả.

“Thế à?” Hẳn cười.

Nữ tử kia lại nở nụ cười: “Linh Tiêu Bảo Điện ở đằng kia.”

Nàng chỉ tay, mây mù tan ra, lúc này Tôn Ngộ Không mới nhìn thấy cung điện khổng lồ kia, không biết có bao nhiêu tầng, chỉ thấy rất nhiều kỳ linh dị thú đang bay lượn quanh điện, khuấy động những đám mây. Chúng rất to lớn, nhưng so với cung điện thì chỉ như đám chuồn chuồn lượn quanh ngọn núi cao vợi vợi. Những đám mây quanh điện cũng không ngừng cuộn lại rồi phát ra những tia sáng lấp lánh đủ màu sắc.

“Nơi tốt đấy, lão Tôn cũng muốn sống trong đó xem thế nào.”

“ Bao nhiêu năm rồi mà huynh vẫn nói như vậy.” Nữ tử kia nói.

Tôn Ngộ Không quay đầu lại, thấy nàng vẫn đang nhìn mình không chút né tránh, hẳn bỗng nhiên thấy hơi chột dạ.

“Con gái trên Thiên Cung đều như thế hả?”

Đột nhiên một giọng nói cực lớn vang lên: “Tôn Ngộ Không, người đã đến đây sao còn không vào điện tham bái!”

Tôn Ngộ Không vừa vào điện, Ngọc Đế bất giác thấy căng thẳng.

“Đừng sợ, bình tĩnh nào, chúng ta đã sắp xếp mười vạn thiên binh ở sau điện, ai ai cũng là cao thủ. Và lại hẳn đâu còn nhớ gì nữa.” Thái Thượng Lão Quân nói nhỏ bên tai ông ta.

Lúc này Ngọc Đế mới bình tĩnh lại và nói: “Tôn... Tôn Ngô Không, người đến đây vì có gì?”

“Ông chính là Ngọc Đế? Khi lão Tôn bị nhốt ở nơi tối tăm đó, là ông phải người đến nói với ta, phải hoàn thành ba việc mới có thể chuộc tội và thành chín quả đúng không?”

“Đúng... đúng vậy!” Ngọc Đế trả lời, trừng mắt nhìn Thái Thượng Lão Quân, mắng thầm trong bụng: đều là chủ ý của người.

Thái Thượng Lão Quân vờ như không nhìn thấy.

Ngô Không nói: “Nhưng giờ người lấy kinh bị người ta đánh chết rồi. Ta muốn tìm lại hồn phách của Đường Tăng, Địa Phủ lại nói là không có, ta mới lên đây hỏi thử...”

”Tôn Ngô Không!” Thái Thượng Lão Quân nghiêm giọng nói, “Rõ ràng Đường Tăng là do người đánh chết!”

”Nói bậy! Bằng chứng đâu?”

”Có nhân chứng ở đây! Truyền ~”

”Truyền ~ nhân ~ chứng ~ lên ~ điện ~”

Một người bước ra từ phía sau cây cột.

Tôn Ngô Không vừa thấy liền trợn tròn mắt: “Sa Ngô Tịnh! Người dám vu khống!”

”Sao gọi là vu khống? Chính mắt ta thấy người và yêu nữ A Dao trong rừng Vạn Linh cấu kết với nhau mưu hại sư phụ!”

”Cái gì? A Dao? Cái tên này...”

”Sa Ngô Tịnh là do ta phái đến giám sát các người, chính là sợ kẻ tội đồ người dã tính bộc phát, những lời hăn nói, ta tin!” Thái Thượng nói.

”Người tin? Vì người tin nên hòa thượng là do ta giết? Ha ha ha, nực cười!”

”Vậy còn không tính, người đánh xuống Địa Phủ, đả thương Diêm Vương, diệt hết mười bốn vạn một nghìn hồn ma, sau đó xông vào Long Cung, giết chết Đông Hải Long Vương Ngao Quảng...”

”Những nơi đó ta có đến qua, nhưng những việc kia ta không hề làm!”

”Còn dám chối cãi! Người đâu, bắt Tôn Ngô Không lại!” Thái Thượng hô lên.

”Kẻ nào dám bước lên!” Tôn Ngô Không siết chặt cây gậy trong tay.

Đám thiên tướng trong đại điện làm gì có ai dám tiến lên nghênh chiến.

Đột nhiên vang lên một giọng nói: “Ta đến bắt người!”

Sa Ngô Tịnh nhảy đến giữa điện.

“Đúng lúc lắm, ông đang muốn giết người đây!” Tôn Ngô Không nói.

Hai người lao vào đánh nhau. Bình thường Ngô Không chưa từng thấy Sa Ngô Tịnh có bản lĩnh gì, trước giờ hăn chưa từng để y vào mắt. Hôm nay giao đấu mới biết, không ngờ tên này lại là kẻ thâm tàng bất lộ. Nhưng chỉ qua khoảng hai mươi hồi, Ngô Không nghiêng người tránh đòn công

kích của Sa Tăng, thoát cái đã đứng bên phải y, giơ gậy đánh thẳng vào vị trí trái tim từ phía sau.

Sa Tăng đang ở trên không trung, mất đi trọng tâm, trong lúc nóng vội liền đưa thiên trượng đỡ lấy tấm lưng. Kim Cô Bồng đánh thẳng lên trên thiên trượng, thiên trượng bị bẻ cong đập lên lưng Sa Tăng, khiến y bay thẳng ra ngoài.

Đúng lúc Ngô Không đang định lao ra đánh tiếp thì cảm thấy vòng kim cô trên đầu mình từ từ siết lại. Cơn đau kịch liệt từ từ xông vào não, hắt từ trên không trung rơi thẳng xuống mặt sàn.

Sa Ngô Tịnh bò dậy, nhào đến giơ chân đá Ngô Không bay lên, va vào cây cột trong điện một cái khiến cho cả đại điện rung chuyển. Thần tướng đứng quanh cây cột vội vàng tránh xa.

Tôn Ngô Không ngã xuống, trở mình một cái vẫn còn nhảy lên được, nhưng cơn đau như muốn xé da xé thịt hắt không ngừng truyền đến, hắt vừa đứng thẳng dậy liền khụy gối ngã xuống, chỉ có Kim Cô Bồng đỡ lấy gấn, trong lúc đau đớn, gậy Kim Cô đã cắm sâu xuống mặt sàn đại điện một thước.

“Hay... các người... đánh... hay lắm...” Tôn Ngô Không nghiến răng nói.

“Tôn Ngô Không, vòng Kim Cô không cho phép người chống lại thiên thần, người thua chắc rồi!” Sa Ngô Tịnh lại giơ thiên trượng đánh tới, Tôn Ngô Không né ra, nhưng cơn đau khiến cho tốc độ của hắt chậm lại, Sa Tăng lao lên không trung giơ trượng giáng xuống.

Một trận lửa nổ lên giữa đại điện, gạch gộc trên sàn vỡ vụn bay khắp trời, cú đánh này có thể đánh nát một ngọn núi.

Khói bụi tan đi, lộ ra ánh mắt bùng bùng lửa giận của Tôn Ngô Không.

Hắn muốn nhìn xem kẻ nào đang niệm Kim Cô Chú, nhưng đám chư thần vây quanh, vô số những gương mặt lạ lẫm, hắn tìm không được, tìm không thấy.

Sa Ngô Tịnh lại xông lên, Ngô Không hét lớn một tiếng, lao thẳng đến, một tay tóm lấy cổ y, bẻ quặp cánh tay đề y nằm sát xuống sàn, ấn y lún vào trong mặt sàn hơn nửa thước, những đường nứt lớn lan ra xung quanh.

Đám thiên binh lũ lượt tiến lên, vây Ngô Không vào giữa.

Ngô Không như đã phát điên, xông trái lao phải, miệng không ngừng lẩm bẩm, giơ gậy cũng không còn chút chiến thuật nào, cứ vung loạn xạ.

Cho đến khi đám thiên binh lui hết về phía xa thành một vòng tròn lớn, Tôn Ngô Không vẫn ở đó điên cuồng múa gậy.

Hắn không thể ngừng lại, ngừng lại đồng nghĩa với thất bại, thất bại nhục nhã.

Hắn thà chiến đấu đến chết.

Hắn chỉ thấy trời càng lúc càng tối, cuối cùng không nhìn thấy được gì nữa.

Trong đầu chỉ còn mỗi cơn đau, và chút ít ý thức cổ vũ hắn tiếp tục chiến đấu.

Sa Ngô Tịnh, Ngọc Đế, Thái Thượng, Cự Linh Thần, các thần tướng đều vây lại lặng lặng nhìn.

Chúng giống như đám thợ săn máu lạnh đang đợi con thú hoang trong vòng vây mất hết máu vậy.

Lúc này mười mấy vạn thiên binh vây khắp bên ngoài điện giống như đám châu chấu. Trận chiến kịch liệt đã kinh động chư thần khắp Cửu Trùng Thiên, họ đứng trên đám mây xa xa bàn tán xôn xao.

“Lâu lắm rồi Thiên Cung không ồn ào thế này.”

“Đúng đấy, chắc là từ sau trận đại náo Thiên Cung lần trước đến nay.”

“Lần này kẻ nào bị bắt nhỉ?”

“Hình như vẫn là Tôn Ngộ Không?”

“Tôn Ngộ Không? Không phải chứ, Tôn Ngộ Không đâu dễ có đánh bại như thế?”

“Xuyt, nhỏ tiếng thôi...”

Chư thần thì thầm bàn tán, Tử Hà đứng trên một đám mây nhìn cung điện bị bao vây kín mít không không kẽ hở, gương mặt vô cùng bình tĩnh, không nhìn ra nàng đang vui hay đang buồn.

NGỘ KHÔNG TRUYỆN

Kim Hà Tại

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 20: Chuyện Xưa

"Người biết không, bầu trời này là một hoang mạc." Tử Hà nói, "Nó được ghép lại từ những vật đẹp nhất, nhưng từ thời khắc trở thành một phần của Thiên Cung, nó đã bị tước đi mất linh hồn. Người có biết không?"

Không ai trả lời, bởi vì bên cạnh nàng vốn chẳng có một ai.

Những lúc có người, nàng lại không nói những lời như thế. Nàng luôn cười, cười nhìn xung quanh, cười nhìn chúng nói chuyện, luôn mỉm cười. Đến khi sắc màu nồng đậm của hoàng hôn từ từ tắt lịm, Thiên Giới không còn trong suốt, bầu trời sắc tối che lấp ánh mắt đang nhìn xuống nhân thế của nàng, lúc này chúng thần tiên đều đã trở về cung điện của mình, chỉ còn nàng một mình đứng lại nơi rìa của đám mây đang ngày càng lạnh lẽo, không ai gọi nàng quay về, không ai để ý đến nàng, vào lúc này, nàng mới bắt đầu độc thoại.

"Người biết không? Họ gọi ta là "Tử Hà luôn mỉm cười", nhưng làm gì có ai lúc nào cũng mỉm cười, ngoại trừ tượng đá và kẻ ngốc. Người biết không?"

Nàng nói rất nghiêm túc, dán mắt nhìn vào mảng đêm tối vô biên kia. Nàng có bao giờ nghĩ, ngày nào đó sẽ nói những lời này cho một người khác nghe? Có phải nàng vẫn luôn đợi một ngày nào đó, sẽ có người đứng bên cạnh lắng nghe tất cả những gì nàng nói?

"Người cứ im lặng mà nghe như thế, đừng ngắt lời ta, ta sẽ nói hết tất cả với người. Người đừng nóng nảy mĩa mai như Nhị Lang Thần, cũng đừng phán bác dông dài như Thiên Bồng, họ chắc chắn sẽ làm vậy, nên ta chỉ nói cho mình người nghe, chỉ có người mới im lặng mà nghe thế này thôi, trên đời này, chỉ có người mới..."

Nàng vẫn đang tiếp tục nói, quanh nàng là khoảng không vô cùng tận đã bị sự giá rét của màn đêm trong vũ trụ đông cứng.

Hôm ấy, Tử Hà đứng bên đường chân trời rất lâu, khi nàng quay trở về, nàng nghĩ giá lạnh đã bám lên người nàng mất rồi, thế nên nàng gia tăng tốc độ trở về, muốn trở về trong giấc mộng bên cạnh lò lửa trong Lạc Hà Cung.

Vườn bàn đào không có ánh sao chiếu rọi, sao vẫn còn sáng như thế nhỉ?

Khuya như vậy rồi vẫn còn tiếng động? Hình như tiếng nữ nhân đang khóc?

Hôm nay chẳng phải đám người A Dao đi hái bàn đào đó sao?

Tử Hà bay lại gần để xem, giữa vườn đang treo lơ lửng một ngôi sao lớn, là loại đẹp nhất nơi Thiên Giới này, nhưng, ngôi sao không được tùy ý di động, kẻ nào lại to gan đến thế?

"Tiểu cô nương, cô còn muốn khóc đến bao giờ vậy? Ta chẳng qua chỉ đùa với cô một chút thôi mà."

"Hu hu hu... Không thèm! Người ăn sạch đào của chúng ta rồi, lại còn dùng phép định thân với người ta... Hu hu hu... Ta phải đến chỗ Vương Mẫu nương nương tố cáo người!"

"Đi tố cáo đi! Lão Tôn ta đây chả thèm sợ... Ta còn sợ cô không đi đấy! Cô đã khóc suốt mấy canh giờ rồi... Hả? Nước dâng lên luôn rồi, cứu mạng! Lão Tôn đã buồn ngủ lắm rồi, phải đóng cổng vườn, phiền các bạn nhỏ đến xem khi ngày mai hãy đến... Này! Muốn khóc thì ra ngoài kia mà khóc, cô làm thế này ảnh hưởng đến việc nghỉ ngơi của Lão Tôn!"

"Hu hu hu không thèm! Hu hu hu người đến đào của tao lại đây đi!"

"Đồ nhỏ mọn! Có mấy trái đào thôi cũng làm quá lên, theo Lão Tôn về Hoa Quả Sơn, đền cho người mười giỏ cũng được!"

"Hu hu hu người ăn đâu chỉ có mười giỏ..."

"Được! Hai mươi giỏ... Một trăm giỏ! Hai trăm giỏ? Một nghìn giỏ?"

"Hu hu hu ta không thèm mấy trái đào nát dưới phàm của người! Ta không hái được bàn đào, trở về nhất định sẽ bị nương nương đánh chết... oa oa..." A Dao càng nghĩ càng đau lòng, thế là há to miệng gào khóc.

"Bà ta đánh cô, cô không biết cản lại à?"

A Dao giận đến tái mặt: "Người... người là ai? Những lời thế này mà cũng dám nói ra?"

"Ông đây là Tôn Ngộ Không."

Tiếng khóc của A Dao lập tức im bật, ngơ ngác nhìn y.

Tôn Ngộ Không, cơn ác mộng của Thiên Giới.

Cái tên này thường xuất hiện trong những câu chuyện tanh máu, trong cuộc chiến liên miên của thần giới và yêu giới, luồng khí tanh mùi máu xông thẳng lên bầu trời, ba chữ "Tôn Ngộ Không" này luôn gắn liền với những trận thảm bại của Thiên Đình, giống như bóng đen đè trên đầu chúng thần tướng.

Bởi vì chưa một ai từng đánh bại được hắn.

Bởi vì những người có thể sống sót sau khi giao đấu với y, chỉ có người nổi bật vài cái Thiên Giới mới gặp được một như Tam Thái Tử mà thôi, nghe nói mỗi ngày hắn đều ăn mười nghìn người.

Nghe nói hắn cao to như một ngọn núi.

Nghe nói những nơi hắn đi qua, không có thứ gì có thể sống sót.

Giờ đây hắn đang đứng trước mặt A Dao.

Thế là A Dao ngơ ngác một lúc rồi hét lên một tiếng chạy mất hút.

Tôn Ngộ Không lắc đầu: "Lại một người nữa, sao tất cả mọi người nghe thấy tên ta liền bỏ chạy thế nhỉ?"

Tử Hà cười cười đi từ rừng cây ra: "Uy danh của Tề Thiên Đại Thánh, ai mà không biết cho được."

Tôn Ngộ Không quay đầu lại nhìn nàng: "Hình như cô lại không sợ ta."

"Vì sao phải sợ người?"

Tôn Ngộ Không nghĩ nửa ngày: "Đúng, vì sao phải sợ ta? Nếu thần tiên trong Thiên Giới đều nghĩ như cô, Lão Tôn đây cũng không phải suốt ngày ở trong vườn này trồng cây rồi."

"Cây cối ở đây mọc tốt thật nha! Chắc người biết cách chăm vườn nhỉ?"

"Cách chăm vườn? Là cái gì? Ta chỉ biết trên trời này chẳng có bao nhiêu thứ có linh khí, một là cây trong vườn bàn đào, một là ngựa trong Ngự Mã Giám, phải đối xử với chúng như bạn bè."

"Cây và ngựa đều là bạn người, thần phật khắp trời, thế mà không ai có linh tính sao?"

"Ha! Nếu có linh tính, cũng không ngộ được đạo, không tu thành được tiên."

"Lần đầu tiên ta nghe có người nói vậy đấy."

"Sư phụ ta nói với ta đấy, muốn thăng thiên thành Phật, đầu tiên phải vô dục vô cầu, ta thấy thế kia có khác gì người chết đâu."

"Hi, cảnh giới thần tiên, không buồn không vui, người sao hiểu cho được? Sư phụ người là ai thế?"

"Sư phụ đã dặn, không được nhắc đến tên ông ta."

"Có thể dạy ra một đồ đệ thần thông quảng đại nhưng lại không tinh thông đạo pháp, ước chừng chẳng có bao nhiêu người, đoán cũng đoán ra được."

"Ờ, người đoán thử xem."

"Tam giới hiện nay, người có công lực pháp thuật cao nhất chỉ có ở Thiên Giới, đứng đầu là Như Lai ở Tây Phương Cực Lạc, tất nhiên người không phải đồ đệ của ông ấy."

"Ông ta nhận ta cũng không thềm."

"Pháp lực cao thứ hai, là nhị đệ tử của Như Lai, Kim Thiên Tử, nhưng hãn nghi ngờ Phật pháp của Như Lai, tự mình tu luyện, hòng vượt qua Như Lai, bị Như Lai làm phép khiến cho tẩu hỏa nhập ma, hồn phách rơi xuống phàm thế, không biết đang ở nơi nào, chắc người cũng không phải đồ đệ của hãn."

"Quen cũng không quen nữa là!"

"Người thứ ba ấy à, chính là tán tiên Bồ Đề sư tổ, nghe nói ông ấy là sư đệ của Kim Thiên Tử, nhưng tính tình ham vui nên đã rời khỏi Linh Sơn, ẩn cư nơi hải ngoại. Ông ấy thu nhận đệ tử chỉ xem tư chất, không hỏi đức phẩm, nhận cũng ít, có thể xuất sư lại càng ít hơn. Không giống Như Lai, đệ tử đầy nhà. Ngoài ba người này ra, thiên hạ không còn ai có thể dạy dỗ ra người được. Vậy sư phụ của người là ai, còn cần ta nói ra không?"

Ngộ Không im lặng.

"Haiz." Tử Hà buông một tiếng thở dài rồi nói, "Tiếc là Bồ Đề dạy cho người pháp thuật, lại không dẫn dắt người ngộ đạo, chắc là đạo không thể nói, phải để người tự khai ngộ mới được, nhưng lại sợ người u mê đi sai đường nên mới dặn dò người không được nói ra tên của ông ta."

"Không phải vậy." Tôn Ngộ Không nói, "Chẳng qua sư phụ nói, đạo không bao giờ bị diệt mà ta muốn học, ông ấy không hề dạy, nên ta vốn chưa được chân truyền của ông, nên không cho ta nói mình là đồ đệ của ông, còn nói sư phụ thật sự có thể dạy được ta đang ở phàm trần, bảo ta tự đi tìm. Ta lại nghĩ, chắc ông già đó dạy không nổi nên cố ý dùng cái cớ này để dụ dỗ ta thôi."

Con khỉ trèo qua một cây khác: "Tiểu cô nương nhanh về nhà đi, ở chung một chỗ với ta cha mẹ cô sẽ mắng cô đấy!"

"Ta không có nhà, ta hóa từ áng mây tím ở Tây Thiên mà ra."

"Ồ?" Tôn Ngộ Không hái một trái đào cắn một miếng thật to, "Hừ, không có nhà thì ghê gớm lắm chắc? Chui từ trong tảng đá thì ghê gớm lắm chắc? Đây đều là cớ để phản nghịch hả?"

"Sau này ta lại đến tìm người chơi, có được không?"

"Không được! Chơi với con gái có gì vui mà chơi? Người mà đến đây, ta sẽ ăn thịt người!"

Tử Hà bật cười, trốn vào trong đám mây trắng rồi biến mất.

NGỘ KHÔNG TRUYỆN

Kim Hà Tại

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 21

Tôn Ngộ Không nằm trên cây ngáp đến cái thứ một trăm vẫn chưa ngủ được.

"Chán quá, chán quá! Sắp chết đến nơi rồi! Ta muốn tìm một người để đánh nhau!"

Y nhún người bay ra khỏi vườn bàn đào, lại thấy Tử Hà vẫn đang ngồi cạnh đám mây, hai mắt không biết đang nhìn đi đâu mà nhìn đến ngơ ngẩn.

"Tiểu cô nương, cô không tìm được đường về nhà hả? Muốn khóc lóc thì cũng đừng ngồi ngay trước cửa của ta chứ, người ta lại tưởng ta nuôi một con chó canh cửa màu tím đấy!"

Tử Hà từ từ đứng dậy, quay đầu nhìn y.

"Trước kia ta ngồi ở đây một vạn năm, cũng không có người nào để ý đến ta."

"Vậy à, vậy người cứ tiếp tục, đi đây." Tôn Ngộ không nhún người một cái rồi không thấy đâu nữa.

Y đến bên bờ Ngân Hà.

"Ấy, chỗ này không tệ nha, sáng lấp lánh, rất giống Đông Hải trước Hoa Quả Sơn. Để ta hái ít ngôi sao đem về nhà cho mấy đứa nhỏ chơi."

Thế là y bắt đầu phía Đông vớt một ít, phía Tây vớt một ít trong Ngân Hà, ngân tinh trong Thiên Hà bị y vớt đến lộn xộn cả lên.

"Mau dừng tay." Chợt có một người hét lớn.

Tôn Ngộ Không ngẩng đầu lên, một người trẻ tuổi, cao to anh vũ, sau lưng còn mọc một đôi cánh.

"Ta còn tưởng trên Thiên giới toàn là mấy lão già râu trắng chớ."

"Tướng mạo của người trên Thiên cung được định theo tâm ý, tâm nếu không thích già nua thì tự nhiên người cũng không già. Tại hạ là Thiên Bồng, thần canh giữ Thiên hà, ngân tinh trong dòng sông này phải mất nghìn vạn năm cẩn thận sắp xếp mới được thế này, thượng tiên chớ làm rối nó nữa."

"Ha! Lão Tôn hận nhất chính là quy quy củ củ, càng là thứ không được đụng vào, lại càng phải đụng một chút!" Tôn Ngộ Không không nghe những lời kia thì thôi, vừa nghe xong liền lấy gậy ra múa, khuấy cho ngân tinh bay tứ tung.

"Dừng tay!" Thiên Bồng hét lớn, nhún người đến trước mặt Ngộ Không, vừa giơ tay đã tóm được gậy Kim Cô.

"Trên đời này thật sự không có nhiều người có thể bắt được binh khí của Lão Tôn, hà hà, ta đang ngửa tay, hôm nay dù người không muốn đánh nhau, ta cũng không tha cho người đâu nha!"

Tôn Ngộ Không nói xong liền lắc gậy một cái, hai người bắt đầu đánh nhau.

Trận đấu này, tạo ra một cơn lốc giữa Ngân Hà, càng lúc càng lớn, cho đến khi khiến cho cả Ngân Hà khuấy động.

Nhìn thấy cả Ngân Hà đã trở nên rối tung, Thiên Bồng hết hoảng, sợ đánh tiếp sẽ càng làm rối những ngôi sao, trong lúc hoảng hết bị Tôn Ngộ Không đạp ngã xuống, đang định đứng lên, gậy Kim Cô đã chỉ thẳng vào đầu mình.

"Phục hay không?" Tôn Ngộ Không cười hì hì nói.

"Người biết mình đã làm gì không hả? Người làm chúng tán loạn rồi, phải tốn mấy vạn năm tâm huyết mới làm thành đấy!" Thiên Bồng tức giận gào lên.

"Gì chứ, mấy hạt cát bạc, có làm hỏng đâu mà cũng nhỏ mọn thế."

"Ta liều mạng với người!" Thiên Bồng hất gậy Kim Cô ra, lại xông lên.

Trong lòng hấn rất phẫn hận, không hề có chiêu pháp, chưa đánh được mấy chiêu lại bị Tôn Ngộ Không đánh ngã trên mặt đất.

"Còn đánh nữa không?"

"Sao lại không đánh!"

Cứ như thế hai mươi bảy lần.

"Chưa từng gặp qua kẻ nào giỏi ăn đòn như người đấy." Tôn Ngộ Không thở hỗn hển nói, "Lần này người còn bò dậy được, Lão Tôn sẽ bội phục người!"

"Ta sẽ không bỏ qua cho người đâu..." Thiên Bồng cắn răng định đứng dậy.

"Này, vì sao thế hả? Đôi bên tỉ võ, nhận thua là được rồi, làm như ta là kẻ thù lớn của người không bằng!"

"Người đã phá hỏng thứ mà ta yêu nhất, hủy mất nhà của ta, còn nói là không có thù?"

"Thế nào, chỗ này không ở được nữa sao? Tuy có hơi bừa bộn một chút, so với Thủy Liên Động của Lão Tôn không biết tốt hơn mấy lần kìa."

"Người không hiểu... Trong lòng của người không có tình yêu, sao hiểu được hai chữ "trân trọng"!"

"Gì cơ gì cơ.. Tình yêu? Đây là thứ gì vậy... Nè, người nhanh chút đi, Lão Tôn đợi người bò dậy đến đói cả bụng rồi này!"

Lúc này, giọng nói của một nữ tử bất ngờ vang lên: "Thiên Bồng!"

Một nữ tử áo trắng bay từ trên cao xuống, nàng lao đến trước mặt Thiên Bồng, ôm lấy hắn.

"Huynh sao thế này? Sao lại biến thành như vậy?" Nữ tử kia đau lòng nói, nước mắt tuôn ra.

"Không sao đâu, A Nguyệt." Khóe miệng Thiên Bồng đang chảy máu, cố nhin đau nở nụ cười. Hắn lại nhìn về phía Tôn Ngộ Không, "Hắn đã xáo tung những ngôi sao mà nàng tạo ra, ta quyết không tha cho hắn!"

"Đồ ngốc, đồ ngốc, sao loạn rồi có sao đâu? Đáng để huynh liều mạng rồi bị thương thế sao?"

"Nhưng đó là tâm huyết bao nhiêu năm của nàng mà, suốt cả đời nàng đều đang làm chuyện này, nhưng một khắc thôi đã mất hết rồi... Ta vô dụng!" Thiên Bồng khó chịu đến mức đập đầu xuống đất.

A Nguyệt ôm lấy hắn bật cười: "Ta nói chàng ngốc thì có, thật ra ta bỏ ra bao nhiêu thời gian để làm nên dải Ngân hà này, chỉ có một mình chàng

thường thức, ta sắp từng hạt từng hạt một, chẳng qua vì để chàng thấy vui thôi.. Cái mà ta thật sự quan tâm đến là gì, chàng không hiểu sao?"

Hận ý trên mặt Thiên Bồng từ từ biến mất, hắn đột nhiên nở nụ cười chân thành, tựa vào lòng A Nguyệt như một đứa trẻ, A Nguyệt đỡ lấy đầu hắn, nước mắt rơi trên tóc hắn.

Tôn Ngộ Không bỗng thấy trong lòng mình là lạ, y hô lên: "Này, các người xem ta không tồn tại đấy à?"

Không ai để ý đến y.

"Lão Tôn ta mới là nhân vật chính mà." Tôn Ngộ Không bất giác nghĩ.

Có lẽ mỗi một người khi sinh ra đều nghĩ rằng thiên địa này tồn tại vì mỗi mình hắn, khi hắn nhận ra mình đã sai, hắn sẽ bắt đầu trưởng thành.

"Con khỉ kia, người đi đi, ta không hận người nữa rồi." Thiên Bồng nói.

"Hừ! Không tin! Lão Tôn đây mà hận một người thì cả đời cũng ghi thù hắn, sao người có thể nói không hận thì không hận nữa được, thay đổi cũng nhanh gọn."

"Người không hiểu đâu!" Thiên Bồng nói.

"Người nói thêm một câu Lão Tôn đây không hiểu xem! Ta đây tinh thông bảy mươi hai phép biến, pháp thuật nào cũng thạo, có gì mà không hiểu?"

"Vị này chắc là Tề Thiên Đại Thánh nhỉ?" A Nguyệt hỏi.

"Là ta."

"Nghe nói người được sinh ta từ tảng đá, chắc là trong tâm của người thiếu mất một thứ."

"Người đang mắng Lão Tôn đây thiếu tâm nhân đấy à?"

A Nguyệt buông một tiếng thở dài nói: "Một người nếu trong lòng không có yêu, chỉ có hận, chắc cũng là một chuyện đau khổ."

"Không hiểu người đang nói cái gì!"

"Sau này người sẽ hiểu, đợi đến khi người nhìn thấy linh hồn của mình ở trên người một người khác." Thiên Bồng nói.

"Ghét nhất là nói chuyện úp mở! Năm xưa sư phụ cũng thích làm thế, toàn trêu đùa Lão Tôn..." Tôn Ngộ Không lầm bầm, xoay người rời khỏi Thiên Hà. Lần này y không bay, mà từ từ cất bước đi xa.

Tôn Ngộ Không về đến vườn bàn đào, thấy Tử Hà vẫn đang đứng cạnh đám mây.

"Người đứng đây cả ngày rồi, đang nhìn gì vậy?" Tôn Ngộ Không bất giác hỏi.

"Vì sao người lại hỏi ta?" Tử Hà hỏi.

"Sao ta biết được vì sao ta lại hỏi người! Hôm nay ta đúng là xúi quẩy, toàn gặp mấy kẻ quái nhân nói chuyện lạ lùng. Xem ra hôm nay không thích hợp ra cửa."

"Vì sao những người khác đều không hỏi ta nhìn cái gì, người lại hỏi ta nhìn cái gì?"

"Ta chịu hết nổi rồi! Trời sinh ta nhanh miệng, được chưa?"

"Người quan tâm ta sao?"

"Ta quan tâm người làm quái gì? Lúc ta ở Hoa Quả Sơn, gặp con chó ven đường cũng muốn tiến đến chào hỏi nữa là."

"Quả nhiên người không giống họ."

"Giờ người mới nhận ra sao? Trên người ta có lông."

"Xưa nay ta vẫn thích đứng ở đây, mấy vạn năm qua chỉ có người có ta đang làm gì."

"Nhưng ta thật sự muốn biết người đang làm gì mà!"

"Vì sao họ đều không muốn biết chừ có mỗi người muốn biết nhỉ?"

"Cứu mạng, vì sao người lại hỏi vì sao thế? Nếu ta biết vì sao thì chẳng phải ta đã nói cho người biết vì sao rồi à?"

"Vì người có linh hồn." Từ Hà Nói.

Tôn Ngộ Không lại sững sờ.

"Thứ gì trên trời dưới đất, duy ngã độc tôn?" Đường Tăng hỏi.

"Khỉ!" Tôn Ngộ Không nói.

"Không! Là Heo!" Trư Bát Giới nói.

"Đều sai hết, là Phật." Đường Tăng nói, "Khi Như Lai Phật Tổ ra đời, một tay chỉ trời, một tay chỉ đất, đã nói như vậy."

"Lúc đó không có mặt ta, ta mà có ở đó, một gậy đập cho tan nát, để ông ta khỏi ăn nói lung tung, làm cho người ta bực mình!" Sa Tăng hậm hực nói.

Ba người kia đều nhìn chăm chăm hẳn, Sa Hòa Thượng lại ngáp một cái, lăn ra ngủ tiếp.

NGỘ KHÔNG TRUYỆN

Kim Hà Tại

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 22

Lại là một buổi sớm mai ở Thiên Cung. Tử Hà đến vườn Bàn Đào.

Nàng thấy Tôn Ngộ Không nằm trên một cành cây, đang say ngủ.

Nhưng tay của y lại đang khẽ khàng đong đưa.

Tử Hà tiến lên, đang nghĩ xem có nên đánh thức y hay không.

Tôn Ngộ Không đột nhiên trở mình nhảy lên, Tử Hà còn chưa kịp hét lên tiếng nào, cổ tay đã bị tóm lấy, gậy Kim Cô đã giáng xuống đỉnh đầu.

Cây gậy kia dừng lại ngay khoảnh khắc vừa chạm vào tóc nàng. Luồng áp lực nặng nề gần như muốn đè nàng xuống mặt đất.

Tôn Ngộ Không trừng mắt nhìn nàng: "Sao lại là cô? Sau này đừng có lảng lảng đến gần lúc ta đang ngủ nữa."

"Người... người căng thẳng quá, mơ thấy ác mộng à?"

"Không có."

"Lúc này khi ta ngủ cũng nằm mơ, nhưng đó là một giấc mơ rất đẹp."

"Mắc mớ gì đến ta!" Tôn Ngộ Không lại nhảy lên cây.

"Ta đặc biệt muốn kể nó cho một người nào đó nghe, nhưng đám thần tiên kia đều không muốn nghe."

"Ta cũng không muốn." Tôn Ngộ Không tựa lên cành cây, nhắm mắt lại bắt đầu ngủ tiếp.

"Tôn Ngộ Không, nói cho ta nghe đi, Hoa Quả Sơn trông như thế nào?" Tử Hà hỏi.

Tôn Ngộ Không mở mắt ra, y nhìn bầu trời nghĩ ngợi nửa ngày rồi nói: "Hoa Quả Sơn? Rất đẹp... Phải, rất đẹp."

"Đẹp như thế nào?" Tử Hà hỏi, "Có phải hễ đến hè thì hoa một màu tím sẽ nở khắp cả ngọn núi không?"

"Nó là màu đỏ."

"Phải đấy, phải đấy, vậy có phải vào mùa thu, lá vàng sẽ phủ khắp mặt đất, bước đi trên đó êm ái như bước trên thảm vậy, nhưng rừng cây vẫn xanh mướt, đàn nai thỏa sức chạy nhảy trên bãi cỏ dưới chân núi, người ngẩng đầu lên, ánh mặt trời sẽ nhuộm vàng khuôn mặt người, trên bầu trời xanh như một mẫu ngọc thạch trong suốt có bóng dáng của hạc và ngỗng bay lượn..."

"Người..."

"Còn có khi mùa đông đến, tuyết phủ trắng cả núi rừng, ngọn núi một mảng tinh lạnh, giọt nước đóng thành băng trong suốt như pha lê lơ lửng trên cành cây, mỗi một gốc cây đều giống như được điêu khắc từ ngọc, bày sóc ở trong hốc cây, lắng nghe tiếng gió thổi và tuyết rơi, mơ giấc mộng về một năm mới sắp đến..."

"Hừ, cả tiếng tuyết rơi mà người cũng nghe được, cứ như người từ sống ở đó rồi không bằng!"

"Giấc mơ mà ta mơ thấy chính là thế đấy, trước giờ ta vẫn luôn mơ giấc mơ này! Mơ thấy một vườn hoa xinh đẹp vô tận, còn ta là một con sóc

ở trong khu vườn ấy!" Tử Hà vô cùng kích động trước sự tưởng tượng của mình.

"Sóc? Há! Người biết trèo cây sao, trèo một cái cho ta xem thử!"

"Có thể đó là kiếp trước của ta! Mỗi lần ta tỉnh lại từ giấc mơ này, ta liền nghĩ, trên thế gian này, nhất định có một nơi như vậy! Không ngờ nó có thật! Tôn Ngộ Không, Hoa Quả Sơn đẹp như thế, sao người lại chạy lên trời làm gì?"

"Ta thấy trên trời cũng không tệ, có sao có trăng, không có dã thú, cũng không cần ngày ngày đi kiếm ăn!"

"Nhưng người không cảm thấy trên trời quá cô đơn, quá thiếu sức sống sao? Chẳng lẽ người không muốn quay trở lại Hoa Quả Sơn sao?"

"Rốt cuộc người muốn nói cái gì?"

"Khi nào người trở về, dẫn theo ta đi xem thử với." Tử Hà nói.

"Há! Dẫn theo người? Về Hoa Quả Sơn?"

"Ta muốn nhìn qua một cái, thỏa tâm nguyện rồi ta sẽ về Thiên Cung."

"Người thật sự muốn đi?"

"Ừm." Tử Hà khẽ gật đầu.

Tôn Ngộ Không nói: "Rồi người sẽ có cơ hội thôi."

Sau đó y xoay người bỏ đi.

"Quái nhân." Tử Hà quay đầu bước nhanh trở về.

Vừa nghĩ đến giấc mơ của mình, nàng lại nở nụ cười

Table of Contents

[Mục lục](#)

[Chương 1](#)

[Chương 2](#)

[Chương 3](#)

[Chương 4](#)

[Chương 5](#)

[Chương 6](#)

[Chương 7](#)

[Chương 8](#)

[Chương 9](#)

[Chương 10](#)

[Chương 11](#)

[Chương 12](#)

[Chương 13](#)

[Chương 14](#)

[Chương 15](#)

[Chương 16](#)

[Chương 17](#)

[Chương 18](#)

[Chương 19](#)

[Chương 20: Chuyện Xưa](#)

[Chương 21](#)

[Chương 22](#)